

Skatteministeriet
Udkast

J. nr. 14-0357670

Forslag

til

Lov om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, opkrævningsloven og momsloven

(Hurtig afslutning i visse klagesager, omkostningsgodtgørelse i flere retssager, dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag, restanceforebyggelse samt momsregistrering af visse virksomheder m.v.)

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 545 af 26. maj 2010 og senest ved § 1 i lov nr. 649 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 11, stk. 2, og § 55, stk. 1, nr. 3, ændres »skatteministeren« til: »Skatteministeriet«.

2. I § 13, stk. 3, udgår »afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller«.

3. § 35 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan den uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens afgørelse efter denne lov genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri.«

4. I § 40, stk. 1, 1. pkt., ændres »skatteministeren« til: »Skatteministeriet«.

5. I § 52, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller Skatteministeriet indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten for domstolene, eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelsen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens

behandling ved den pågældende administrative klageinstans eller domstolsinstans. Dog ydes godtgørelse også for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, under forudsætning af at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at realisere den.«

6. § 52, stk. 3 og 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i forbindelse med en sag for et skatteankenævn, Landsskatteretten, Skatterådet eller skatteankeforvaltningen, kan godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Afgørelse af, om udgifter omfattet af stk. 3, der vil blive afholdt til syn og skøn, skal godtgøres fuldt ud, træffes af:

- 1) Told- og skatteforvaltningen i en sag for Skatterådet.
- 2) Skatteankeforvaltningen i en sag for skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn eller Landsskatteretten.

Stk. 5. Afgørelse af, om udgifter omfattet af stk. 3, der er afholdt, skal godtgøres fuldt ud, træffes af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet i en sag for myndigheden, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Afgørelse efter stk. 5 kan træffes af:

- 1) Told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet.
- 2) Skatteankeforvaltningen som sekretariat for Landsskatteretten eller et skatteankenævn.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 7 og 8.

7. Efter § 52 indsættes:

»§ 52 A. Godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter i en sag omfattet af § 52, stk. 2-3, eller § 55, som ikke er afsluttet, ydes den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, jf. § 52, stk. 8, aconto med forbehold for eventuel tilbagebetaling. § 57, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse.«

8. I § 55, stk. 1, nr. 5, ændres »EF-Domstolen« til: »EU-Domstolen«.

9. I § 55, stk. 2, udgår », når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3«.

10. I § 55, stk. 3, indsættes efter »nr. 1-4,«: »ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse,«.

11. I § 55 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Endelig ydes godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i en klage- eller retssag, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede,

under forudsætning af at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at realisere den.«

12. § 57, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, hvis udbetalingen er sket til denne efter overdragelse af kravet, jf. § 52, stk. 8, 2. pkt., tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede henholdsvis den sagkyndige har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.«

13. § 57, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Har den godtgørelsesberettigede henholdsvis den sagkyndige tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, 1. pkt., og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.«

§ 2

I lov nr. 1333 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret bl.a. ved § 21 i lov nr. 551 af 18. juni 2012 og § 7 i lov nr. 603 af 12. juni 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 1499 af 18. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »underholdsbidrag«: », idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav«.

2. I bilag 1 indsættes som nr. 32:

»32) Krav om tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19.«

§ 3

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 569 af 28. maj 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 3, indsættes efter 1. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen skønner, at virksomheden ikke vil kunne fortsætte uden

dette registreringsforhold, inddrages tillige virksomhedens øvrige registreringer, medmindre virksomheden inden for den i 3. pkt. anførte frist meddeler told- og skatteforvaltningen, at de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

2. I § 4, stk. 3, 2. pkt., der bliver 3. pkt., indsættes efter »registreringen«: »eller registreringerne«.

3. I § 4, stk. 3, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen efter 2. pkt. oplyser, at virksomhedens øvrige registreringer tillige inddrages, oplyses i meddelelsen endvidere, at virksomheden inden for fristen i 3. pkt. skal give told- og skatteforvaltningen meddelelse herom, såfremt de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

4. I § 4, stk. 3, 4. pkt., der bliver 6. pkt., indsættes efter »registreringen«: »eller registreringerne«.

5. To steder i § 11, stk. 1, nr. 1, og et sted i § 11, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »bidrag«: », herunder restskat«, og i § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, ændres »25.000 kr.« til: »50.000 kr.«

6. § 11, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Pålæg kan dog kun gives, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af virksomheden, reelt driver virksomheden, er medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion eller er filialbestyrer i virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller medlem af bestyrelsen eller direktionen eller har været filialbestyrer i en anden virksomhed, der har påført staten et samlet tab som følge af konkurs eller anden insolvens eller har skabt en usikret restance til told- og skatteforvaltningen på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.«

7. I § 11, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »3-måneders-periode«: »samt det skønnede eller opgjorte tilsvær fra den periode, hvor virksomheden måtte have været drevet uregistreret«.

8. I § 11, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »drift«: », samt restancer vedrørende de i dette stykke omhandlede skatter og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet afmeldt fra registreringen«.

9. I § 11, stk. 13, indsættes efter »lov«: », og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift«.

§ 4

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 106 af 23. januar 2013, som ændret ved § 4 i lov nr. 789 af 28. juni 2013, § 7 i lov nr. 903 af 4. juli 2013 og § 2 i lov nr. 1637 af 26. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. I overskriften før § 47 udgår »her i landet«.

2. I § 49, stk. 1, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Muligheden for registrering gælder også afgiftspligtige personer, der er etableret her i landet, og som driver virksomhed med levering af varer og ydelser, men som alene har leverancer i udlandet. Afgiftspligtige personer, der hverken er etableret her i landet eller har leverancer her, kan ikke registreres.«

3. I § 57 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Er virksomhedens registrering efter dette kapitel blevet inddraget af told- og skatteforvaltningen, skal virksomhedens angivelse foretages senest 14 dage efter meddelelsen om inddragelsen.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 4, nr. 3, træder i kraft den 1. januar 2016.

Stk. 3. § 1, nr. 3, har virkning for klager, som indgives til skatteankeforvaltningen den 1. januar 2014 eller senere. Endvidere har bestemmelsen virkning for klager, som er blevet indgivet efter tidligere gældende regler i skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret ved § 2 i lov nr. 925 af 18. september 2012, og hvorom et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten før den 1. januar 2014 endnu ikke har truffet afgørelse.

Stk. 4. § 1, nr. 5 og 10, har virkning fra den 1. januar 2014.

Stk. 5. § 2, nr. 2, har virkning for tilbagebetalingskrav, som rejses den 1. januar 2015 og senere.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets formål og baggrund
3. Lovforslaget enkelte elementer
 - 3.1. Hurtig afslutning i visse klagesager - § 1, nr. 3
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Lovforslaget
 - 3.2. Præcisering af kompetencen vedr. omkostningsgodtgørelse til syn og skøn - § 1, nr. 6
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Lovforslaget
 - 3.3. Omkostningsgodtgørelse i flere retssager - § 1, nr. 5 og 10
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Lovforslaget
 - 3.4. Omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder - § 1, nr. 5 og 11
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Lovforslaget
 - 3.5. Forbehold for tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse fra den sagkyndige, herunder i acontosager, samt sikring af tilbagebetalingskravet ved udpantning - § 1, nr. 7, 12, 13, og § 2, nr. 2
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Lovforslaget
 - 3.6. Ændret dækningsrækkefølge ved inddrivelsen af underholdsbidrag - § 2, nr. 1
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Lovforslaget
 - 3.7. Inddragelse af alle registreringer, hvis hovedregistreringen inddrages efter fire foreløbige fastsættelser - § 3, nr. 1-4
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Lovforslaget
 - 3.8. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse hos igangværende virksomheder - § 3, nr. 5
 - 3.8.1. Gældende ret
 - 3.8.2. Lovforslaget
 - 3.9. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse ved registreringen af virksomheder - § 3, nr. 6
 - 3.9.1. Gældende ret
 - 3.9.2. Lovforslaget

- 3.10. Ændring af fastsættelsen af sikkerhedens størrelse ved pålæg om sikkerhedsstillelse - § 3, nr. 7-8
 - 3.10.1. Gældende ret
 - 3.10.2. Lovforslaget
- 3.11. Ændring af betingelserne for frigivelse af en stillet sikkerhed - § 3, nr. 9
 - 3.11.1. Gældende ret
 - 3.11.2. Lovforslaget
- 3.12. Præcisering af muligheden for momsregistrering af visse virksomheder - § 4, nr. 1-2
 - 3.12.1. Gældende ret
 - 3.12.2. Lovforslaget
- 3.13. Ændring af angivelsesfristen for moms ved inddragelse af en virksomheds momsregistrering - § 4, nr. 3
 - 3.13.1. Gældende ret
 - 3.13.2. Lovforslaget
- 4. Økonomiske konsekvenser for det offentlige
- 5. Administrative konsekvenser for det offentlige
- 6. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet
- 7. Administrative konsekvenser for erhvervslivet
- 8. Administrative konsekvenser for borgerne
- 9. Miljømæssige konsekvenser
- 10. Forholdet til EU-retten
- 11. Høring
- 12. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med virkning fra den 1. januar 2014 blev der gennemført en ny klagestruktur på skatteområdet.

Efter de nye regler skal klage over afgørelser truffet af SKAT eller Skatterådet som udgangspunkt indgives til Skatteankestyrelsen. Skatteankestyrelsen foretager herefter en visitering af sagen til klagebehandling i et skatteankenævn, vurderingsankenævn, motorankenævn, Landsskatteretten eller Skatteankestyrelsen selv.

Samtidig blev der gennemført konsekvensændringer af kapitel 19 i skatteforvaltningsloven om omkostningsgodtgørelse.

Der har vist sig behov for mindre justeringer af reglerne, og samtidig har der i praksis været rejst spørgsmål vedrørende omkostningsgodtgørelsesordningen, som det er fundet hensigtsmæssigt at få afklaret i lovteksten.

Derudover indeholder lovforslaget en ændring af dækningsrækkefølgen ved inddrivelsen af underholdsbidrag, så private krav dækkes forud for offentlige krav, nogle justeringer i reglerne om SKATs restanceforebyggende arbejde og en præcisering af, at virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, alene kan momsregistreres her i landet, hvis de er etableret her.

2. Lovforslagets formål og baggrund

Forslaget har til formål:

- At gøre det muligt at etablere smidigere procedurer i klagesager, når klageren og SKAT er enige om resultatet i klagesagen, således at denne kan afsluttes hurtigere. Der er tale om en justering af de nye klagestrukturregler, hvor en hurtig afslutning af klagesagen i dag er betinget af, at den skattepligtige opnår fuldt medhold.
- At sikre, at der - som tilsigtet ved indførelsen af de nye klagestrukturregler - kan ydes omkostningsgodtgørelse i retssager om bl.a. ejendomsvurdering og motorregistrering.
- At lovfæste gældende administrativ praksis for at yde omkostningsgodtgørelse i hjemvisningssager og for afsluttende arbejder som opfølgning på en afgjort godtgørelsesberettiget klage- eller retssag. En dom fra Højesteret fra oktober 2013 har sat spørgsmålstegn ved denne praksis, som blev etableret i 2004.
- At sikre, at pantefogeden kan foretage udlæg for et tilbagebetalingskrav vedrørende omkostningsgodtgørelse.
- At ændre dækningsrækkefølgen ved SKATs inddrivelse af krav på underholdsbidrag. Forslaget skal rette en fejl i den gældende regel, der ikke sonderer mellem private og offentlige krav på underholdsbidrag. Denne regel trådte i kraft 1. august 2013 i

forbindelse med idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI). Indtil ikrafttrædelsen fik private krav på underholdsbidrag en prioriteret dækning ved inddrivelsen, og det var forudsat, at denne prioriterede dækning skulle videreføres.

- At foretage enkelte justeringer i reglerne om SKATs restanceforebyggende arbejde for at modernisere reglerne og fjerne nogle konstaterede omgåelsesmuligheder. Ændringerne vedrører primært regler i opkrævningsloven, der trådte i kraft 1. januar 2001.
- At det i overensstemmelse med hidtidig praksis og for at undgå tvivl om momsregistreringsmuligheder for virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, fastsættes, at virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, kun kan registreres her, hvis de er etableret her.

Endelig indeholder forslaget en række præciseringer og redaktionelle ændringer.

3. Lovforslagets enkelte elementer

3.1. Hurtig afslutning i visse klagesager - § 1, nr. 3

3.1.1. Gældende ret

Efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4, kan Skatteankestyrelsen eller den myndighed, der skal træffe afgørelse i klagesagen, før en klage afgøres, indhente en udtalelse om klagen fra den myndighed, der har truffet afgørelsen. Skatteankestyrelsen eller den myndighed, der skal træffe afgørelse i sagen, fastsætter en frist for afgivelse af udtalelsen.

Efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, gælder, at hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning til at give fuldt medhold i klagen, kan den genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri. Efter bestemmelsen kan endvidere den myndighed, der har truffet afgørelsen, genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri. Det gælder for følgende klager:

- 1) Klager omfattet af § 6, stk. 1, og § 7, stk. 1,
- 2) klager omfattet af § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og
- 3) klager over årsopgørelser, medmindre klageren tidligere har modtaget særskilt underretning om ansættelsen, og klagen omfatter forhold deri.

Klager omfattet af skatteforvaltningslovens § 6, stk. 1, og § 7, stk. 1, er visse klager omfattet af vurderingsankenævnenes og motorankenævnenes kompetence.

Klager omfattet af § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse.

De pågældende sager er karakteriseret ved, at afgørelserne i første instans er helt eller delvist maskinelt dannede. Det er baggrunden for, at en genoptagelse og ændring af den pågældende afgørelse ikke er betinget af, at klageren opnår fuldt medhold. Også hér er det dog en forudsætning, at klageren er enig i ændringen.

Efter skatteforvaltningslovens § 35 c skal klager som udgangspunkt betale et gebyr, som i 2014 er på 400 kr. Det fremgår af bestemmelsens stk. 5, at det indbetalte beløb ikke tilbagebetales til klageren, hvis klagen tilbagekaldes, medmindre tilbagekaldelsen sker i forbindelse med, at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget om en ny klagestruktur, jf. lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13), finder reglerne om tilbagebetaling af gebyr efter § 35 c, stk. 5, også anvendelse vedrørende klager, som er indgivet til Landsskatteretten før lovens ikrafttræden.

3.1.2. Lovforslaget

Forslaget går ud på at ændre affattelsen af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, således, at muligheden for genoptagelse og ændring af afgørelser, som er påklaget, men som klageren og afgørelsesmyndigheden herefter bliver enige om bør ændres, ikke betinges af, at klageren opnår fuldt medhold, eller at der er tale om særlige afgørelsestyper. Afgørende er alene, om klager og afgørelsesmyndigheden er enige om, hvordan sagen kan afsluttes.

Efter forslaget kan den myndighed, der har truffet afgørelsen - hvis den finder anledning dertil - genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri. Det præciseres samtidig, at dette gælder uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens afgørelse. Dvs. bestemmelsen gennembryder de almindelige genoptagelsesfrister i skatteforvaltningslovens §§ 26 og 27.

Formuleringen ligger tæt op ad de tidligere gældende bestemmelser i skatteforvaltningslovens § 36, stk. 4, § 38, stk. 3, og § 39 a, stk. 3, om SKATs adgang til at genoptage en afgørelse ved henholdsvis skatteankenævnet, vurderingsankenævnet og motorankenævnet. Efter disse bestemmelser gjaldt det, at hvis SKAT på grundlag af en klage til det pågældende nævn fandt anledning til at genoptage afgørelsen, kunne SKAT, hvis klageren var enig deri, genoptage afgørelsen.

Forslaget respekterer fortsat selve klagen i den forstand, at genoptagelse i alle tilfælde kræver enighed med klageren. Genoptagelsen er ikke betinget af, at klageren tilbagekalder klagen, og det er først ved myndighedens nye afgørelse, at klagen bortfalder.

Det er forudsat, at Skatteankestyrelsen eller den myndighed, som visiteres til at træffe

afgørelse, fortsat gennemfører høring af afgørelsesmyndigheden i et omfang, som forudsat i bemærkningerne til ovenævnte lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13). Således vil det fortsat være relevant at indhente en udtalelse hos afgørelsesmyndigheden i den indledende fase, når der er tale om klage over afgørelser, som er helt eller delvist maskinelt dannet. Hvis der i klagen fremkommer nye oplysninger, eller der sammen med klagen eller senere i klageforløbet indsendes ny dokumentation, vil det også - som forudsat i forarbejderne - være relevant at gennemføre en høring af afgørelsesmyndigheden. I den forbindelse vil det være naturligt at lade det indgå i vurderingen af, om afgørelsesmyndigheden skal høres, om det er overvejende sandsynligt, at afgørelsesmyndigheden på baggrund af de nye oplysninger vil give klager helt eller delvis medhold i klagen.

3.2. Præcisering af kompetencen vedr. omkostningsgodtgørelse til syn og skøn - § 1, nr. 6

3.2.1. Gældende ret

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, at et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud. Det fremgår desuden af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 4, at afgørelse af, om udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud, træffes af SKAT som sekretariat for Skatterådet eller Skatteankestyrelsen, herunder som sekretariat for Landsskatteretten eller skatteankenævnet.

Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3 og 4, blev som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet nyaffattet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013. Af bemærkningerne til § 1, nr. 56, i det bagvedliggende lovforslag (L 212, Folketinget 2012-13) fremgår det, at tanken med formuleringen af bestemmelsen er, at det er Skatteankestyrelsen, der har kompetencen til at træffe afgørelse både på egne vegne og på vegne af ankenævn og Landsskatteretten, og at det alene er SKAT, der har kompetencen til at træffe afgørelse på vegne af Skatterådet. Imidlertid er bestemmelsen formuleret som en delegationsbestemmelse, hvor Skatteankestyrelsen og SKAT træffer afgørelse på vegne af også de andre myndigheder. Der skelnes heller ikke mellem forhåndstilsagn og efterfølgende tilsagn om godtgørelse af udgifter til syn og skøn. I praksis kan dette give anledning til tvivl om både kompetencen til at meddele forhåndstilsagn og om ankenævnenes, Landsskatterettens og Skatterådets muligheder for at tage endelig stilling til spørgsmålet.

3.2.2. Lovforslaget

For at skabe klarhed om kompetenceforholdene foreslås derfor, at bestemmelsen præciseres, således det direkte fremgår, at det er Skatteankestyrelsen og SKAT, der alene har kompetencen til at meddele forhåndstilsagn om omkostningsgodtgørelse til syn og skøn. Det præciseres ligeledes, at skatteankenævnene, Landsskatteretten og Skatterådet selv kan træffe afgørelse om fuld omkostningsgodtgørelse til syn og skøn, når sagen endeligt afgøres.

3.3. Omkostningsgodtgørelse i flere retssager - § 1, nr. 5 og 10

3.3.1. Gældende ret

Reglerne om en ny klagestruktur på skatteområdet indebærer som udgangspunkt, at en klage over en afgørelse fra SKAT kan påklages til én administrativ klageinstans, før afgørelsen kan prøves af domstolene.

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 3, kan en endelig administrativ afgørelse ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet.

Efter skatteforvaltningslovens § 49 kan spørgsmål, som er afgjort af Skatteankestyrelsen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten, indbringes for domstolene af Skatteministeriet senest 3 måneder efter, at klageinstansen har truffet afgørelse.

Der ydes efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. ved domstolsprøvelse af klagesager, som er afgjort af et skatteankenævn, Landsskatteretten, eller hvor Skatteankestyrelsen har truffet afgørelse efter regler udstedt i medfør af skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 3.

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, ydes der endvidere omkostningsgodtgørelse på 100 pct., hvis Skatteministeriet indbringer en kendelse fra Landsskatteretten. Der kan i en sådan sag kun ydes godtgørelse efter denne bestemmelse til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den pågældende domstolsinstans, hvortil ministeriet har indbragt sagen.

3.3.2. Lovforslaget

Ved gennemførelsen af de nye regler om en ny klagestruktur på skatteområdet har det ikke været tilsigtet, at der ikke kan ydes omkostningsgodtgørelse til sagkyndig bistand m.v. ved domstolsprøvelse af en afgørelse fra et vurderingsankenævn eller et motorankenævn. Det har heller ikke været tilsigtet, at der ikke kan opnås en godtgørelse på 100 pct. i de sager, som Skatteministeriet indbringer for domstolene, hvor afgørelsen er truffet af et skatteankenævn, vurderingsankenævn, motorankenævn eller Skatteankestyrelsen.

Forslaget går derfor ud på i skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, at tilføje, at godtgørelse endvidere ydes ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse.

Endvidere går forslaget ud på i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, at gøre det muligt for den godtgørelsesberettigede at opnå omkostningsgodtgørelse på 100 pct., hvis det er

Skatteministeriet, som indbringer en afgørelse fra et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller fra Skatteankestyrelsen for domstolene.

3.4. Omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningsssager og til afsluttende arbejder - § 1, nr. 5 og 11

3.4.1. Gældende ret

Efter ordningen med omkostningsgodtgørelse ydes der en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en fysisk person ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. i en række nærmere fastsatte typer af sager inden for Skatteministeriets område. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Godtgørelsen er dog altid på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at skattemyndighederne viderefører en sag efter skatteforvaltningsloven § 52, stk. 2.

Siden 2004 er der desuden i administrativ praksis ydet omkostningsgodtgørelse i sager, som en klageinstans eller domstolene hjemviser til fornyet behandling, ligesom der ydes godtgørelse for afsluttende arbejder, i det omfang udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen og er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse i klagesagen. Denne praksis har gennem årene været beskrevet i de offentliggjorte vejledninger ”Processuelle regler på SKATs område” og ”Den juridiske vejledning”.

Ved ”hjemvisning” af en sag forstås normalt, at klage- eller domstolsinstansen underkender afgørelsen fra den forrige instans, men henskyder det til SKAT eller underinstansen at gennemføre en nærmere opgørelse, som lægges til grund for en ny afgørelse. Det kan ske på baggrund af retningslinjer, som klage- eller retsinstansen udstikker i sin afgørelse.

I hjemvisningsssagerne godtgøres udgifter til sagkyndig bistand forbundet med behandlingen af den hjemviste afgørelse i hjemvisningsinstansen. Det sker ud fra den betragtning, at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen og er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse. Først når hjemvisningsinstansen har truffet sin afgørelse, anses sagen efter praksis for endeligt afsluttet.

Efter praksis ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af hjemvisningsafgørelsen og af SKATs talmæssige opgørelse for det eller de indkomstår eller afgiftsperioder, som er omfattet af klagesagen, og som danner grundlag for SKATs nye afgørelse. Endvidere ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang og kontrol af den nye afgørelse fra SKAT, herunder af renteberegningen. Derimod ydes der efter praksis ikke godtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand til behandling af forhold, som ikke

er omfattet af klagesagen, ligesom der ikke ydes godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges behandling af spørgsmål, som vedrører et tidligere eller senere indkomstår eller afgiftsperiode, som ikke er omfattet af klagesagen.

Ved godtgørelse af udgifter til ”afsluttende arbejder” forstås ifølge Den juridiske vejledning sådanne udgifter til den sagkyndige for arbejde, som udføres, efter at der er truffet afgørelse af klage- eller retsinstansen, når arbejdet er forbundet med behandlingen af den opfølgende afgørelse fra SKAT på baggrund klagesagen. Det er ifølge vejledningen en betingelse for at yde godtgørelse, at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen og er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse. Efter praksis ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af afgørelsen fra klage- eller retsinstansen samt for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af den nye afgørelse fra SKAT, herunder af renteberengningen, til sikring af, at den er i overensstemmelse med udfaldet af afgørelsen fra klage- eller retsinstansen. Det er kun de udgifter, der vedrører de påklagede indkomstår/afgiftsperioder, der er godtgørelsesberettigede. Derimod ydes der efter praksis ikke godtgørelse for udgifter til efterfølgende bistand udført vedrørende andre indkomstår eller afgiftsperioder end de, som er omfattet af klagesagen, herunder til udarbejdelse af en genoptagelsesansøgning. Endvidere ydes der efter praksis bl.a. ikke godtgørelse til sagkyndig bistand i forbindelse med en ændret beslutning om overførsel af overskud i virksomhedsskatteordningen eller til efterfølgende bistand i forbindelse med betaling af skattekravet – herunder ved inddrivelse af kravet, ved gennemførelse af afdrags – eller akkordordninger, ved behandling af spørgsmål om sikkerhedsstillelse eller om forældelse af skattekrav.

I modsætning til ovenstående hjemvisningssager og afsluttende arbejder ydes der ikke godtgørelse for efterfølgende udgifter til en genoptagelsessag, hvor klage- eller retsinstansen har givet den skattepligtige- eller afgiftspligtige medhold i, at sagen skal genoptages. Grunden hertil er, at formalitetsklagen over SKATs afslag på genoptagelse og selve genoptagelsesbehandlingen - efter at klage- eller retsinstansen har fastslået, at der skal ske genoptagelse - anses for to selvstændige sager. Om den materielle behandling af ansættelsen imødekommer den skattepligtige- eller afgiftspligtige, er således ikke givet med klage- eller retsinstansens afgørelse om, at sagen skal genoptages. Imødekommer SKAT ved opfølgning på genoptagelsessagen den skattepligtige- eller afgiftspligtiges påstand, stilles den skatte- eller afgiftspligtige som om, at SKAT på forhånd havde imødekommet den skatte- eller afgiftspligtiges ønske om genoptagelse, og i den situation er der ikke adgang til omkostningsgodtgørelse.

I sager, der afgøres administrativt, afgiver den instans, der træffer afgørelse i den godtgørelsesberettigede sag, samtidig med afgørelsen i sagen en begrundet udtalelse om, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i det eller de godtgørelsesberettigede spørgsmål, som er forelagt den. Denne udtalelse indgår i vurderingen

af størrelsen af den godtgørelse, den godtgørelsesberettigede er berettiget til. Udtalelsen er dog ikke bindende for afgørelsen af spørgsmålet om godtgørelsens størrelse.

3.4.2. Lovforslaget

Lovforslaget skal ses på baggrund af Højesteret dom af 10. oktober 2013, som er offentliggjort på SKATs hjemmeside som SKM2013.731.HR.

I dommen fastslår Højesteret, at en andelsboligforening ikke var berettiget til omkostningsgodtgørelse for efterfølgende udgifter til rådgiver, efter at Landsskatteretten havde pålagt vurderingsmyndigheden at genoptage ansættelsen af foreningens ansættelse af fradrag i grundværdien for forbedringer vedrørende boligselskabets ejendom.

Andelsforeningen havde gjort gældende, at ovennævnte administrative praksis, hvorefter der i sager, som klage- eller domstolsinstansen hjemviser til fornyet behandling, ydes godtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen, også bør gælde i genoptagelsessager.

Højesteret fandt ikke, at andelsboligforeningen var berettiget til omkostningsgodtgørelse efter den nævnte praksis og gav ikke andelsboligforeningen medhold i sagen. Højesteret udtalte i den forbindelse, at retten ikke fandt, at der efter skatteforvaltningsloven er hjemmel til at yde omkostningsgodtgørelse for sagkyndig bistand, der ydes, efter at der er truffet afgørelse i klageinstansen.

Administrativ praksis om godtgørelse for udgifter, der er afholdt, efter at klageinstansen eller domstolen har truffet afgørelse, herunder i hjemvisningssager, forekommer rimelig. Det foreslås derfor, at den gældende praksis for godtgørelse af sådanne udgifter til sagkyndig bistand lovfæstes.

Forslaget går nærmere ud på, at der ydes omkostningsgodtgørelse til godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, under forudsætning af at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at realisere den, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Hvis skattemyndighederne har videreført sagen, vil godtgørelsen til sagkyndig bistand m.v. ved hjemvisningsinstansen eller til de afsluttende arbejder altid være 100 pct. Dette sikres ved lovforslagets § 1, nr. 5.

I andre sager end dem, som skattemyndighederne viderefører, beror godtgørelsesprocenten på, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede opnår medhold i den sag, som klage- eller retsinstansen hjemviser, eller hvortil de afsluttende arbejder knytter sig.

Har den godtgørelsesberettigede eksempelvis opnået fuldt eller overvejende medhold ved klage- eller retsinstansen, skal der ydes omkostningsgodtgørelse på 100 pct. ved hjemvisningsbehandlingen af sagen eller til de afsluttende arbejder. Påklages denne afgørelse, godtgøres der efter de almindelige regler. Stadfæster klageinstansen den nye afgørelse, kan der kun gives 50 pct. i godtgørelse. Får den godtgørelsesberettigede derimod medhold ved klageinstansen, ydes der 100 pct. i godtgørelse også for denne instans.

3.5. Forbehold for tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse fra den sagkyndige, herunder i acontosager, samt sikring af tilbagebetalingskravet ved udpantning - § 1, nr.7, 12, 13, og § 2, nr. 2

3.5.1. Gældende ret

Efter reglerne om omkostningsgodtgørelse ydes der en godtgørelse på 50 pct. for udgifter til sagkyndig bistand m.v., som den godtgørelsesberettigede ifølge regning skal betale eller har betalt, når klageren taber sagen eller opnår medhold i mindre grad, dvs. 50 pct. og derunder i forhold til den nedlagte påstand. Har personen fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad, ydes godtgørelsen med 100 pct.

Et krav på omkostningsgodtgørelse kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog ifølge skatteforvaltningslovens § 52, stk. 6, overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige.

Efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 3, kan SKAT udbetale et godtgørelsesbeløb med forbehold for eventuel tilbagebetaling. Det kan ske, hvis ansøgningen om omkostningsgodtgørelse giver anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar.

Viser det sig, at godtgørelsesbeløbet er mindre end det beløb, som er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede efter bestemmelsens stk. 4 tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene. Tilbagebetaling kan komme på tale, hvis det i forbindelse med sagens endelige afregning konstateres, at der helt eller delvis er sket udbetaling af uberettiget godtgørelse.

Har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet, og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente, jf. skatteforvaltningslovens § 57, stk. 5.

Der har i praksis været rejst tvivl om, hvorvidt SKAT kan rette tilbagebetalingskravet mod den sagkyndige, hvis denne efter at have fået overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse har fået udbetalt godtgørelsesbeløbet, og det viser sig, at godtgørelsesbeløbet skal

tilbagebetales helt eller delvis.

I sagen SKM2013.512.LSR fandt Landsskatteretten, at betingelserne for at modregne et krav på for meget udbetalt omkostningsgodtgørelse til rådgiver, som kravet på omkostningsgodtgørelse var overdraget til, i rådgivers overskydende skat var opfyldt.

I sager, hvor der endnu ikke er truffet afgørelse af klage-eller domstolsinstansen, ydes der aconto en godtgørelse på 50 pct. af godtgørelsesberettigede udgifter. Hvis der er tale om en sag, som skattemyndighederne viderefører, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, eller har den godtgørelsesberettigede fået et forhåndstilsagn om at få dækket udgifterne til syn og skøn fuldt ud, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, er acontogodtgørelsen dog 100 pct.

I sager, hvor der er sket acontoudbetalinger, har SKAT i sin praksis ladet reglerne i skatteforvaltningslovens § 57, stk. 4 og 5, om henstand og forrentning, finde tilsvarende anvendelse.

Siden 2009 har SKAT ved udbetaling af acontobeløb taget forbehold for et eventuelt krav om tilbagebetaling. Et sådant forbehold kan blive aktuelt, hvis det i forbindelse med sagens endelige afslutning kan konstateres, at der uberettiget er sket udbetaling af godtgørelse. I relation til acontobeløb udbetalt med 100 pct., som kan komme på tale i de situationer, som er nævnt ovenfor i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2 eller stk. 3, kan SKATs vurdering af rimeligheden af størrelsen af den sagkyndiges honorar give anledning til tilbagebetaling af acontobeløb ved sagens afslutning.

Acontoudbetalingerne med forbehold et sket med støtte i en landsskatteretskendelse fra 2009, jf. SKM2009.457LSR. I denne sag havde SKAT udbetalt omkostningsgodtgørelse aconto vedrørende sagkyndig bistand til førelse af en sag, hvortil der ikke var adgang til omkostningsgodtgørelse. SKAT traf afgørelse om, at der ikke fremover ville blive udbetalt omkostningsgodtgørelse til førelse af sagen, men afstod fra at kræve acontoudbetalingen tilbagebetalt. Landsskatteretten stadfæstede afgørelsen om, at klageren ikke var berettiget til omkostningsgodtgørelse fremover, og pålagde klageren at tilbagebetale acontoudbetalingen. Landsskatteretten fandt således, at tilbagebetalingspligten fulgte af de almindelige obligationsretlige regler.

3.5.2. Lovforslaget

Selv om Landsskatteretten i sin kendelse fra 2013, som nævnt i afsnit 3.5.1 har fastslået, at et tilbagebetalingskrav også kan gøres gældende over for den sagkyndige, som har fået overdraget og udbetalt godtgørelsesbeløbet, findes det hensigtsmæssigt at præcisere, at SKAT også kan gøre et forbehold for tilbagebetaling af godtgørelsesbeløb gældende over for den sagkyndige.

Det foreslås derfor præciseret i § 57, stk. 4, jf. forslaget § 1, nr. 12, at i tilfælde, hvor godtgørelseskravet med forbehold er blevet overdraget til den sagkyndige, og SKAT kræver godtgørelsesbeløbet, som er blevet udbetalt til den sagkyndige, tilbage, skal dette krav honoreres af den sagkyndige. Denne kan dog opnå henstand med tilbagebetalingen, hvis vedkommende påklager eller indbringer afgørelsen om tilbagebetaling for domstolene.

Det foreslås tilsvarende præciseret i § 57, stk. 5, jf. forslaget § 1, nr. 13, at har den sagkyndige tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet, og er tilbagebetalingen sket med urette, vil SKAT udbetale beløbet med rente til den sagkyndige.

Endvidere foreslås det præciseret i § 1, nr. 7, ved indsættelse af en ny bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 52 A, at der i uafsluttede sager omfattet af § 52, stk. 2-3, eller § 55 ydes acotogodtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter til den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, hvis kravet på godtgørelse er overdraget, med forbehold for eventuel tilbagebetaling. Det præciseres samtidig i overensstemmelse med gældende praksis, at bestemmelserne i § 57, stk. 4 og 5, om henstand og forrentning finder tilsvarende anvendelse.

Endelig foreslås det, at det bliver muligt for SKAT at inddrive tilbagebetalingskravet ved lønindeholdelse eller ved udpantning. Det sker i givet fald hos den godtgørelsesberettigede, hvis beløbet er udbetalt til denne, eller hos den sagkyndige, hvis den sagkyndige har fået overdraget godtgørelseskravet, og udbetaling af godtgørelsesbeløbet er sket til denne, jf. lovforslagets § 2, nr. 2.

3.6. Ændret dækningsrækkefølge ved inddrivelsen af underholdsbidrag - § 2, nr. 1

3.6.1. Gældende ret

Lov om opkrævning af underholdsbidrag finder anvendelse på opkrævning af underholdsbidrag til barn, ægtefælle eller en uden for ægteskab besvangret kvinde, såfremt bidraget tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse. Loven finder endvidere anvendelse på opkrævning af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov, i det omfang det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af social- og integrationsministeren. Renter af underholdsbidrag opkræves derimod ikke efter loven.

Det er Udbetaling Danmark, der efter anmodning forestår opkrævningen af underholdsbidrag. Det gælder både bidrag, der tilkommer det offentlige, især børnebidrag, der er udlagt forskudsvist efter kapitel 3 i lov om børnetilskud og forskudsvist udbetaling af børnebidrag, hvorefter Udbetaling Danmark indtræder i retten til at indkræve bidraget, og private bidragskrav. SKAT opkræver dog som restanceinddrivelsesmyndighed krav på udenlandske underholdsbidrag, mens statsforvaltningen afgør indsigelser mod eksistensen af sådanne krav.

SKAT forestår inddrivelsen af underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag.

Hvis SKATs inddrivelse hos en skyldner ikke fører til dækning af alle fordringer, der er modtaget til inddrivelse, dækkes ifølge § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag og endelig andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives hos skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori i § 4, stk. 1, dækkes ifølge stk. 2 fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos SKAT, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

3.6.2. Lovforslaget

I § 15, stk. 3, i cirkulære nr. 217 af 29. november 1978 om inddrivelse af underholdsbidrag er fastslået, at det offentliges krav på underholdsbidrag dækningsmæssigt skal vige for private krav på underholdsbidrag. Af lovforslaget bag lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer fremgår, at den dagældende praksis, hvorefter private bidragskrav havde fortrinsret for offentlige bidragskrav, ville blive videreført i forbindelse med etableringen af et nyt fælles restancesystem. Det er dog ved en fejl ikke sket med reglen i § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med lovforslaget sikres, at private krav på underholdsbidrag uanset tidspunktet for modtagelsen hos SKAT til inddrivelse - som det også var tilsigtet - vil blive dækket forud for det offentliges krav på underholdsbidrag.

3.7. Inddragelse af alle registreringer, hvis hovedregistreringen inddrages efter fire foreløbige fastsættelser - § 3, nr. 1-4

3.7.1. Gældende ret

Efter opkrævningslovens § 4, stk. 1, kan SKAT fastsætte en virksomheds tilsvær af skatter og afgifter m.v. foreløbigt til et skønsmæssigt beløb, hvis SKAT efter afleveringsfristens udløb ikke har modtaget virksomhedens angivelse eller indberetning. Hvis SKAT fire gange i træk for samme registreringsforhold (f.eks. moms eller A-skat) har foretaget en sådan foreløbig fastsættelse, kan SKAT i medfør af § 4, stk. 3, inddrage virksomhedens registrering hos SKAT, for så vidt angår det pågældende registreringsforhold, medmindre virksomheden inden inddragelsen indgiver de manglende angivelser eller indberetninger.

SKAT skal dog inden inddragelsen ved rekommanderet brev meddele virksomheden, at registreringen vil blive inddraget, såfremt de manglende angivelser eller indberetninger ikke

indgives inden 14 dage. Det skal fremgå af meddelelsen, at en fortsættelse af virksomheden efter en inddragelse vil være strafbar efter opkrævningslovens § 17, stk. 3, og at ledelsen hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. § 4, stk. 4. Meddelelse om, at registreringen er inddraget, skal ligeledes tilsendes virksomheden ved rekommanderet brev. Det skal også af denne meddelelse fremgå, at en fortsættelse af virksomheden vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og at ledelsen ved en fortsættelse af virksomheden hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. stk. 4.

3.7.2. Lovforslaget

Inddrages virksomhedens registrering for f.eks. moms som følge af fire foreløbige fastsættelser i træk, vil virksomheden i praksis ikke kunne videreføres, fordi den mister den omsætning, der er nødvendig for at kunne aflønne sine ansatte. Registreringen for f.eks. indeholdelsespligt vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag inddrages dog ikke tillige med registreringen for moms, og SKAT vil herefter forvente fortsat at modtage indberetninger fra virksomheden om indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Virksomheden vil ofte ikke have afmeldt sin registrering for indeholdelsespligten vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, og konsekvensen er, at SKAT evt. foretager en foreløbig fastsættelse af tilsvaret af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Dette er u hensigtsmæssigt, når der reelt ikke er nogen A-skat m.v. at indberette. Både SKAT og virksomheden ulejliges unødigt.

Med lovforslaget sikres, at alle virksomhedens registreringer inddrages, hvis virksomhedens hovedregistrering inddrages, så den vil være ude af stand til at fortsætte. Virksomheden kan være uenig i SKATs vurdering af dens mulighed for at fortsætte, hvorfor det foreslås, at inddragelsen af de øvrige registreringer vil have karakter af et forslag fra SKAT. Virksomheden vil således ifølge den foreslåede regel inden for inddragelsesvarslets frist på 14 dage skulle give SKAT meddelelse herom, hvis de øvrige registreringer ønskes opretholdt.

Ved en rettidig indgivelse af de manglende angivelser eller indberetninger vil inddragelsen blive afværget, og en meddelelse om opretholdelse af de øvrige registreringer vil i praksis derfor alene kunne forventes, hvis virksomheden ikke indgiver de manglende angivelser eller indberetninger.

3.8. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse hos igangværende virksomheder - § 3, nr. 5

3.8.1. Gældende ret

En igangværende virksomhed kan efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, af SKAT blive pålagt at stille sikkerhed, når den for de seneste 12 afregningsperioder i mindst fire tilfælde ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der omfattes af opkrævningsloven, og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift.

Det er herudover en betingelse, at virksomheden enten (litra a) er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 25.000 kr., og at virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringsskrivelse fra SKAT, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller (litra b) ikke rettidigt har indsendt selvangivelse.

Landsskatteretten har med sin afgørelse i SKM2011.704.LSR afgjort, at betaling af rater af restskat ikke kan anses for betalinger for en afregningsperiode. Det kan derfor ifølge Landsskatteretten ikke begrunde pålæg om sikkerhedsstillelse, at betaling af disse rater ikke finder sted rettidigt, hvorimod betaling af løbende B-skatter og arbejdsmarkedsbidrag, der vedrører virksomhedens drift, vedrører afregningsperioder, jf. kildeskattelovens § 58 om betaling i 10 rater på de i bestemmelsen fastlagte tidspunkter, og dermed kan begrunde krav om sikkerhedsstillelse ved manglende rettidighed.

Indehaveren af en virksomhed, der pålægges at stille sikkerhed på baggrund af en restance på over 25.000 kr. og indtil 50.000 kr., jf. den yderligere betingelse i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, vil kunne spekulere i at lukke virksomheden med henblik på at etablere en ny virksomhed, der herefter anmeldes til registrering. Ved registreringen af den ny virksomhed vil sikkerhed alene kunne kræves, hvis betingelserne i § 11, stk. 2, er opfyldt, og det er efter denne bestemmelse en betingelse, at der i en anden virksomhed - f.eks. den nu lukkede - som følge af konkurs eller konstateret insolvens er opstået et tab for staten eller et usikret tilgodehavende for SKAT på over 50.000 kr. bestående af de skatter og afgifter, der opkræves efter opkrævningsloven, eller personskatter og bidrag, der hidrører fra driften af den anden virksomhed. Som følge af betingelsen om et usikret tilgodehavende på over 50.000 kr. vil den ny virksomhed ikke kunne afkræves sikkerhedsstillelse.

Et krav om sikkerhedsstillelse hos en igangværende virksomhed vil i alle tilfælde som yderligere betingelse forudsætte, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3.

3.8.2. Lovforslaget

Det findes ikke begrundet at sondre mellem restskat, der vedrører virksomhedens drift og efter reglerne i kildeskattelovens § 61 skal betales i rater, og den foreløbige betaling af forskudsskat i form af B-skatterater efter kildeskattelovens § 58. Indehaveren af en enkeltmandsvirksomhed kan med den nuværende regel og dens fortolkning, jf. SKM2011.704.LSR, have en interesse i en for lav forskudsopgørelse, så B-skatteraterne bliver så lave, at de kan betales rettidigt, hvorved risikoen for at blive pålagt at skulle stille

sikkerhed forsvinder eller formindskes. Ved manglende eller for sen betaling af den restskat, der bliver resultatet af en for lav forskudsopgørelse, vil indehaveren ikke kunne blive mødt af et pålæg om sikkerhedsstillelse. Med lovforslaget sikres, at også manglende eller for sen betaling af en sådan restskat indgår som et kriterium ved den kreditværdighedsvurdering, som opkrævningslovens § 11, stk. 1, er udtryk for.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres desuden i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, om opgørelsen af virksomhedens restance og i stk. 5 om fastsættelsen af sikkerhedens størrelse, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift.

Den foreslåede ændring af restancegrænsen på 25.000 kr. i § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, til 50.000 kr. vil udelukke muligheden for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse, der er begrundet med en restance på over 25.000 kr. og indtil 50.000 kr., ved at lukke virksomheden for herefter at etablere en ny virksomhed, der anmeldes til registrering, uden at SKAT som betingelse for registreringen vil kunne kræve sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 2, der forudsætter et usikret tilgodehavende på over 50.000 kr. i den nu lukkede virksomhed.

Dertil kommer, at beløbsgrænsen på 25.000 kr. har været uændret, siden opkrævningsloven trådte i kraft den 1. januar 2001.

3.9. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse ved registreringen af virksomheder - § 3, nr. 6

3.9.1. Gældende ret

SKAT kan efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering for moms, indeholdelsespligt vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, lønsumsafgift, punktafgifter m.v., at stille sikkerhed, hvis visse nærmere angivne betingelser er opfyldt. Pålæg om sikkerhedsstillelse forudsætter, at en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion eller er filialbestyrer i virksomheden eller reelt driver virksomheden, er eller inden for de seneste fem år har været ejer af, filialbestyrer i eller medlem af bestyrelsen eller direktionen i en anden virksomhed, der er gået konkurs eller er blevet konstateret insolvent. Konkursen eller den konstaterede insolvens skal have påført SKAT et ikke fuldt sikret tilgodehavende eller givet staten et tab på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, eller personskatter og bidrag, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.

Det er en yderligere betingelse, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3. Reglen, der kan føres tilbage til lov nr. 1093 af 21. december 1994 (Effektivisering af inddrivelsen af

restancer til det offentlige), er tænkt som et restanceforebyggelsesværn over for konkursryttere og andre, der ved etablering af kreditorly, forfordeling af SKAT ved fyldestgørelsen af kreditorer eller på anden kritisabel vis har forspildt kreditværdigheden hos SKAT.

3.9.2. Lovforslaget

Med forslaget ændres kravet om, at den anden virksomhed, som en person i virksomheden deltager eller har deltaget i som ejer eller ledelse, skal være konstateret insolvent, hvis der er tale om en virksomhed, der har påført SKAT et usikret tilgodehavende. Det vil være tilstrækkeligt med en konstateret, usikret restance. For tab, der er påført statskassen, gælder uændret, at tabet skal skyldes en anden virksomheds konkurs eller anden form for insolvens, f.eks. rekonstruktion med en tvangsakkord eller gældssanering.

Insolvens antages ifølge konkurslovens § 18 at foreligge, hvis der ved udlæg inden for de sidste tre måneder ikke har kunnet opnås dækning hos skyldneren. SKATs løbende prioriteringer af inddrivelsesindsatsen gennem anvendelse af udlæg kan betyde, at det ofte vil være tilfældigt, om SKAT har gennemført en sådan forgæves udlægsforretning hos den anden, igangværende virksomhed. Resultatet er i flere tilfælde, at SKAT er afskåret fra at kræve en ellers indiceret sikkerhedsstillelse ved registreringen af virksomheden. Forslaget skal sikre, at SKAT kan fastholde antallet af sikkerhedsstillelser, der har været faldende som følge af de nævnte prioriteringer af indsatsen med udlæg.

Samtidig præciseres som en konsekvens af den i lovforslagets § 3, nr. 5, foreslåede ændring, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift.

3.10. Ændring af fastsættelsen af sikkerhedens størrelse ved pålæg om sikkerhedsstillelse - § 3, nr. 7-8

3.10.1. Gældende ret

Sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, skal ifølge stk. 5 stilles for et beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og det forventede gennemsnitlige tilsvarende i en 3-måneders-periode. For enkeltmandsvirksomheder gælder dette tillige indehaverens personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift.

Det gennemsnitlige tilsvarende beregnes for igangværende virksomheder på baggrund af det senest afleverede årsregnskab. Sikkerhedsstillelsen for selskabsskatter beregnes med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med eventuelle acontobetalingen, mens sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag beregnes ud fra skattebilletten.

I forhold til virksomheder, der har været drevet uregistreret, kan SKAT i medfør af opkrævningslovens § 5, stk. 1 og 2, kræve det konstaterede eller skønnede tilsvarende for perioden med uregistreret drift betalt senest 14 dage efter påkrav.

3.10.2. Lovforslaget

Efter forslaget skal det forventede eller opgjorte tilsvarende fra en periode med uregistreret drift medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, når en virksomhed i forbindelse med sin registrering måtte blive pålagt at stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 2. Forslaget har til formål at fjerne et incitament til uregistreret drift, hvor der genereres et skatte- og afgiftskrav, som ikke medregnes, når sikkerhedens størrelse beregnes efter § 11, stk. 5, fordi alene kendte restancer medregnes. Betalingsfristen for et evt. efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat beløb er på tidspunktet for afgørelsen om sikkerhedsstillelse måske endnu ikke udløbet, hvorfor der ikke er tale om en restance. Forslaget sikrer, at et efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat tilsvarende medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, og at et skønnet beløb kan medregnes, hvis en afgørelse efter § 5, stk. 1 eller 2, endnu ikke er truffet. Hvis det efterfølgende viser sig, at det skyldige beløb for perioden med uregistreret drift er lavere end det beløb, som SKAT har fastsat skønsmæssigt, vil virksomheden kunne begære sikkerheden reduceret, så den alene inkluderer det konstaterede krav.

Forslaget har desuden til formål at hindre muligheden for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse hos en enkeltmandsvirksomhed. Omgåelsen kan ske, ved at indehaveren efter at være blevet pålagt at skulle stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, afmelder sin enkeltmandsvirksomhed - uden at have stillet sikkerheden - for herefter på ny at anmelde en enkeltmandsvirksomhed til registrering. I forbindelse med registreringen af en enkeltmandsvirksomhed medregnes en restance hidrørende fra den tidligere enkeltmandsvirksomhed ikke ved beregningen af den sikkerhed, der efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, måtte blive krævet som betingelse for registrering. Sikkerhedens størrelse beregnes for en enkeltmandsvirksomhed ud fra det forventede gennemsnitlige tilsvarende i en 3-måneders-periode samt restancerne hos den enkeltmandsvirksomhed, der anmeldes til registrering, bestående af skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Når den restance, der har begrundet et pålæg om sikkerhedsstillelse efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, hos enkeltmandsvirksomheden, og som ifølge stk. 5 indgik i beregningen af sikkerhedens størrelse, også medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse i forbindelse med registreringen af den ny enkeltmandsvirksomhed, fjernes muligheden for en sådan omgåelse.

3.11. Ændring af betingelserne for frigivelse af en stillet sikkerhed – 3, nr. 9

3.11.1. Gældende ret

Efter opkrævningslovens § 11, stk. 13, frigives en sikkerhed, der er stillet efter stk. 1 og 2, når tidligere restancer er betalt, og virksomheden i de seneste 12 måneder rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven.

3.11.2. Lovforslaget

Ved lov nr. 1344 af 19. december 2008 (Indsats mod skatte- og afgiftsunddragelse – Fairplay III og fradrag for børnebidragsrestancer i kontanthjælp, starthjælp og introduktionsydelse) blev opkrævningslovens § 11 udvidet med personskatter, der vedrører virksomhedens drift. I den forbindelse blev den eksisterende bestemmelse om sikkerhedens frigivelse ikke konsekvensændret. Lovforslaget retter denne fejl. I overensstemmelse med lovforslagets § 3, nr. 5, præciseres samtidig, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også omfatter restskat.

3.12. Præcisering af muligheden for momsregistrering af visse virksomheder - § 4, nr. 1-2

3.12.1. Gældende ret

Det følger af momsloven, at der er fradragsret for virksomhedens indkøb m.v. af varer og ydelser til brug for leverancer, som ikke er fritaget for moms, herunder leverancer udført i udlandet. Samtidig følger det af loven, at virksomheder, der er etableret her i landet, ikke kan få momsgodtgørelse efter reglerne om godtgørelse til udenlandske virksomheder. Efter fast administrativ praksis tillades det derfor, at alle virksomheder, der er etableret her i landet, kan momsregistreres med henblik på at udøve deres fradragsret, også selv om virksomheden eventuelt kun har leverancer i udlandet. Der vil typisk være tale om fradragsomkostninger for generalomkostninger, f.eks. revision.

Momsloven blev ændret pr. 1. januar 2010. I den forbindelse blev overskriften ”Registrering - Leverancer her i landet” indsat før lovens § 47. Før 2010 var virksomheder, der var etableret her, men alene havde leverancer i udlandet, i princippet registreringspligtige efter lovens § 47, men samtidig undtaget efter gældende § 48. De havde efter lovens § 49 ligesom virksomheder, der både er etableret her og har leverancer her i landet, adgang til at vælge at lade sig registrere. Som følge af lovændringerne 1. januar 2010 fremgår det nu ikke længere udtrykkeligt af momsloven, at virksomheder, der er etableret her, men alene har leverancer i udlandet, kan vælge at lade sig registrere.

Et bindende svar fra Skatterådet har bekræftet denne praksis, selv om muligheden ikke fremgik udtrykkeligt af momsloven. På den baggrund har Landsskatteretten imidlertid givet en virksomhed, der hverken er etableret eller har leverancer her i landet, ret til momsregistrering her.

3.12.2. Lovforslaget

At udenlandske virksomheder, som hverken er etableret eller har leverancer her i landet,

skulle kunne registrere sig her, har ikke været hensigten med lovgivningen.

Det foreslås, at overskriften før § 47 ændres fra ”Leverancer her i landet” til ”Leverancer”, samt at der indsættes en udtrykkelig hjemmel til, at virksomheder, der etableret her i landet, men alene har leverancer i udlandet, kan vælge at lade sig registrere. For at undgå enhver tvivl foreslås endvidere, at det fastslås, at virksomheder, der hverken er etableret eller har leverancer her i landet, ikke kan registreres. Forslaget betyder, at har sidstnævnte virksomheder momsudgifter her i landet, har de ikke en momsregistrering at foretage fradraget i, men i stedet kan de søge om godtgørelse for disse momsudgifter.

Forslaget er endvidere et værn mod, at virksomheder, der hverken er etableret eller har leverancer her i landet, lader sig registrere alene med henblik på at misbruge registreringen til svigagtige aktiviteter.

3.13. Ændring af angivelsesfristen for moms ved inddragelse af en virksomheds momsregistrering - § 4, nr. 3

3.13.1. Gældende ret

Virksomheder registreret efter momslovens §§ 47, 49, 51 eller 51 a skal efter udløbet af hver afgiftsperiode til SKAT angive størrelsen af virksomhedens udgående og indgående afgift i perioden samt værdien af de leverancer, der efter §§ 14-21 d eller 34 er fritaget for afgift, jf. momslovens § 57, stk. 1, 1. pkt.

Ved angivelsen anvendes enten måneden, kvartalet eller halvåret som afgiftsperiode efter § 57.

Hvis de samlede afgiftspligtige leverancer overstiger 50 mio. kr. årligt, anvendes måneden som afgiftsperiode, og angivelsen skal da foretages senest den 25. i måneden efter afgiftsperiodens udløb; for juni dog senest 1 måned og 17 dage efter afgiftsperiodens udløb, jf. § 57, stk. 2.

Afgiftsperioden er ifølge § 57, stk. 3, kvartalet for virksomheder, hvis samlede afgiftspligtige leverancer overstiger 5 mio. kr. årligt, men højst udgør 50 mio. kr. årligt, og angivelsen efter stk. 1 skal foretages senest den 1. i den tredje måned efter afgiftsperiodens udløb.

For virksomheder, hvis samlede afgiftspligtige leverancer ikke overstiger 5 mio. kr. årligt, er afgiftsperioderne første og anden halvdel af kalenderåret, og angivelsen skal foretages senest den 1. i den tredje måned efter afgiftsperiodens udløb, jf. § 57, stk. 4.

Afregningsfristen er identisk med angivelsesfristen, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 4, hvorefter tilsvaret forfalder til betaling den 1. i den måned, hvor angivelsen skal indgives, og

skal indbetales senest samtidig med angivelsesfristens udløb.

En virksomhed, der får inddraget sin momsregistrering efter f.eks. opkrævningslovens § 4, stk. 3, som følge af fire foreløbige fastsættelser af momstilsvaret eller efter § 11, stk. 9, som følge af manglende opfyldelse af et pålæg om sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 1, vil i dag skulle anvende den angivelses- og afregningsfrist, der følger af ovenstående bestemmelser.

3.13.2. Lovforslaget

Med lovforslaget foreslås en angivelsesfrist - og dermed tillige en afregningsfrist, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 4 - på 14 dage fra meddelelsen om, at momsregistreringen er blevet inddraget.

Det findes ikke begrundet, at en virksomhed, der f.eks. anvender halvåret som afregningsperiode, jf. momslovens § 57, stk. 4, kan vente med at angive og afregne momstilsvaret for 1. halvår til den 1. september, hvis momsregistreringen blev inddraget i januar måned samme år. Virksomheden må ikke fortsætte de momspligtige aktiviteter efter inddragelsen af momsregistreringen, og der er ingen rimelig grund til at fastholde de nugældende angivelses- og afregningsfrister i en sådan situation. En forkortelse af angivelses- og dermed afregningsfristen til 14 dage efter meddelelsen om inddragelsen af registreringen vil reducere risikoen for et momstab for det offentlige, da momstilsvaret hurtigere kan konstateres, ligesom en evt. nødvendig inddrivelsesindsats hurtigere vil kunne indledes.

4. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indeholder en række forskellige elementer. Der foreligger ikke umiddelbart tilgængelige oplysninger, der kan danne grundlag for et egentligt provenuskøn. Rent skønsmæssigt vurderes lovforslaget samlet set at trække i retning af et begrænset merprovenu. De provenumæssige konsekvenser af de enkelte forslag er beskrevet nærmere nedenfor.

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

De dele af forslaget, som angår ordningen med omkostningsgodtgørelse, har ikke provenumæssige konsekvenser.

Forslaget om at ændre dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag medfører bortfald af et utilsigtet merprovenu. Forslaget sikrer, som det også var hensigten ved ikrafttrædelsen den 1. august 2013 af den nugældende regel om dækningsrækkefølgen i forbindelse med idriftsættelsen af EFI, at private krav på underholdsbidrag dækkes forud for det offentliges krav på underholdsbidrag.

Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvær skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

Forslaget om, at det i forbindelse med krav om sikkerhedsstillelse hos igangværende virksomheder også kommer til at indgå, hvorvidt restskat er betalt rettidigt, trækker isoleret set i retning af et lille merprovenu, mens forslaget om, at restancekravet forhøjes fra (mere end) 25.000 kr. til (mere end) 50.000 kr., isoleret set trækker i retning af et mindreprovenu, som ligeledes skønnes at være meget begrænset.

Forslaget om at erstatte kravet om konstateret insolvens med en konstateret restance ved afgørelsen af, om der ved registreringen af en virksomhed for moms, A-skat m.v. skal kræves sikkerhedsstillelse, har til formål at forebygge, at restancerne stiger, og reducere statens risiko for tab. Det medfører et lille merprovenu.

Forslaget om, at beregningen af sikkerhedens størrelse i forbindelse med registreringen af en enkeltmandsvirksomhed tillige skal omfatte restancer fra en afmeldt enkeltmandsvirksomhed, og at sikkerheden ved registrering af en virksomhed, der i en periode har været drevet uregistreret, også skal omfatte tilsværet fra perioden med uregistreret drift, medfører et lille merprovenu.

Forslaget om at inkludere den rettidige betaling af personskat ved afgørelsen om frigivelse af sikkerhedsstillelse efter opkrævningsloven skønnes at medføre et beskedent merprovenu.

Forslaget om kun at tillade virksomheder uden leverancer her i landet at blive momsregistreret her, hvis de er etableret her i landet, skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

Forslaget om at forkorte angivelses- og betalingsfristen til 14 dage ved en inddragelse af momsregistreringen skønnes at medføre et beskedent merprovenu.

5. Administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes samlet at medføre engangsomkostninger på i alt 15 mio. kr. Lovforslaget skønnes at medføre en årlig løbende besparelse på 1,2 mio. kr. Nedenfor er udgifterne specificeret på de enkelte forslag.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder skønnes at medføre merudgifter til godtgørelsesordningen på op til ca. 10 mio. kr. årligt.

Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af

virksomhedens tilsvar skønnes at medføre en lettelse i administrative omkostninger for det offentlige på 2 årsværk svarende til 1,2 mio. kr.

Forslaget om en angivelses- og betalingsfrist på 14 dage ved en inddragelse af momsregistreringen vurderes at indebære engangsomkostninger til systemtilretninger på op til 5 mio. kr.

6. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse sikrer, at godtgørelsesberettigede virksomheder kan opnå omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser fra flere administrative instanser, således som det var forudsat ved gennemførelsen af lov nr. 649 af 12. juni 2013, som angår den nye klagestruktur på skatteområdet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse til udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder sikrer, at godtgørelsesberettigede, hvis sag af klageinstansen eller domstolen hjemvises til fornyet behandling, fortsat kan opnå omkostningsgodtgørelse for de godtgørelsesberettigede udgifter ved hjemvisningsinstansen. Tilsvarende gælder godtgørelsesberettigede udgifter til afsluttende arbejder. Forslaget kan føre til, at flere rådgivere bliver opmærksomme på muligheden for at opnå omkostningsgodtgørelse for denne type udgifter.

En række af forslagene modvirker, at virksomheder kan opbygge omfattende restancer til SKAT. Samlet set medfører det en mindre, positiv effekt for erhvervslivet, idet forslagene mindsker enkelte virksomheders mulighed for omgåelse, og dermed stilles alle virksomheder i højere grad konkurrencemæssigt lige.

Herudover indeholder forslaget ikke nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at fremrykke afslutningen af en klagesag, hvori SKAT og den skatte- eller afgiftspligtige er enige om resultatet, hvilket kan være en administrativ lettelse for erhvervslivet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder vil give anledning til, at ansøgningsskemaet for omkostningsgodtgørelse skal ændres. Skemaet kommer således til at indeholde et felt om den type udgifter, som skal udfyldes, hvis

sådanne udgifter afholdes. Det vurderes ikke, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet herved er nævneværdige set i forhold til de gældende krav om specifikation af den sagkyndiges udgifter ved klageinstansen og eventuelt ved domstolene.

Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvær indebærer en administrativ lettelse for virksomhederne, da de ikke selv skal sørge for afmelding af resterende pligter, og de risikerer således ved mangel på samme heller ikke at få foretaget foreløbige fastsættelser af tilsværet som følge af forglemmelse.

Forslaget indeholder i øvrigt ingen nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at fremrykke afslutningen af en klagesag, hvori SKAT og den skatte- eller afgiftspligtige er enige om resultatet, hvilket kan være en administrativ lettelse for borgerne.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder vil give anledning til, at ansøgningsskemaet for omkostningsgodtgørelse skal ændres. Skemaet kommer således til at indeholde et felt om den type udgifter, som skal udfyldes, hvis sådanne udgifter afholdes. Det vurderes ikke, at de administrative konsekvenser for borgerne herved er nævneværdige set i forhold til de gældende krav om specifikation af den sagkyndiges udgifter ved klageinstansen og eventuelt ved domstolene.

Forslaget indeholder i øvrigt ingen nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.

9. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, AERådet, ATP, Borger- og Retssikkerhedschefen i SKAT, Cepos, Dansk Aktionærforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomsforeningen Danmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, Finansrådet, FSR – danske revisorer, Foreningen

af Danske Skatteankenævn, Forsikring & Pension, Håndværksrådet, Investeringsfundsbranchen, KL, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, SRF Skattefaglig Forening, Videncentret for Landbrug, Vurderingsankenævnsforeningen.

12. Sammenfattende skema

Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Forslaget vurderes samlet set at trække i retning af et begrænset merprovenu.	Forslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.
Administrative konsekvenser for det offentlige	Forslaget skønnes at medføre en årlig løbende besparelse på 1,2 mio. kr.	Forslaget skønnes samlet at medføre engangsomkostninger på i alt 15 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	<p>Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p>Forslaget sikrer erhvervslivet omkostningsgodtgørelse i flere retssager samt for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder.</p> <p>Forslagene om ændringer i de restanceforebyggende regler giver mulighed for i højere grad at stille virksomhederne konkurrencemæssigt lige ved at modvirke, at virksomheder kan opbygge omfattende restancer til SKAT. Samlet set medfører det en mindre, positiv effekt for erhvervslivet.</p>	Forslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at fremrykke afslutningen af en klagesag, hvori SKAT og klageren er	Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.

	enige om resultatet. Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvær indebærer en mindre administrativ lettelse for virksomheder.	
Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager kan give borgerne en administrativ lettelse.	Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 4

Efter skatteforvaltningslovens § 11, stk. 2, afgør Landsskatteretten sager, som skatteministeren har indbragt for Landsskatteretten efter § 40, stk. 1.

Efter skatteforvaltningslovens § 40, stk. 1, kan skatteministeren indbringe en afgørelse truffet af Skatterådet, der indeholder en stillingtagen til et EU-retligt spørgsmål, for Landsskatteretten til prøvelse.

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 3, ydes der omkostningsgodtgørelse ved Landsskatterettens behandling af en sag, som skatteministeren har indbragt efter § 40, stk. 1.

Ved gennemførelsen af den nye klagestruktur på skatteområdet blev § 49 i skatteforvaltningsloven ændret. Efter den hidtil gældende bestemmelse kunne skatteministeren indbringe en afgørelse fra Landsskatteretten for domstolene inden for en frist på 3 måneder efter, at Landsskatteretten har truffet afgørelsen.

Ved ændringen blev "skatteministeren" i § 49 ændret til "Skatteministeriet". Ifølge bemærkningerne til forslaget (L 212, Folketinget 2012-13) var begrundelsen for ændringen, at det af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, fremgik, at kompetencen til at indbringe landsskattesager for domstolene tilkommer Skatteministeriet. Det blev derfor foreslået

at harmonisere de to regler, så det af både af § 49 og § 52, stk. 2, kom til at fremgå, at det er Skatteministeriet, der har kompetencen.

Forslaget går ud på at gennemføre en tilsvarende harmonisering af bestemmelserne i skatteforvaltningslovens § 11, stk. 2, § 40, stk. 1, og § 55, stk. 1, nr. 3, således, at det af loven fremgår, at det er Skatteministeriet, som har kompetencen. Dette svarer også til, at det efter de gældende regler reelt er ministeriet, der på ministerens vegne tager stilling til spørgsmålet om henholdsvis påklage og indbringelse efter de nævnte bestemmelser.

Til nr. 2

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 13, stk. 3, at afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller afgørelse om genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 35 g af en påkendt klage kan træffes af en retsformand eller en kontorchef i Skatteankestyrelsen efter bemyndigelse fra den ledende retsformand.

Skatteforvaltningslovens § 13, stk. 1-3, blev som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet nyaffattet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013. I bestemmelsens stk. 3 bevaredes en delegation til retsformænd og kontorchefer til at træffe afgørelse på vegne af Landsskatteretten vedrørende genoptagelse og afvisning af sager. Af bemærkningerne hertil fremgår, at den foreslåede § 13, stk. 3, svarer til den dagældende stk. 4.

Imidlertid overgik kompetencen til at træffe afgørelse om afvisning af klager grundet fristoverskridelse eller formmangler med lov nr. 649 af 12. juni 2013 samtidig til Skatteankestyrelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 6 og 7. Landsskatteretten har dermed ikke længere kompetencen til at træffe afgørelse om afvisning i disse situationer. I praksis har delegationen i § 13, stk. 3, (tidligere § 13, stk. 4) til retsformænd og kontorchefer til at træffe afgørelse om afvisning kun været anvendt i netop disse situationer med fristoverskridelse eller formmangler. Andre mere komplicerede spørgsmål i relation til, om en sag skal afvises eller optages til realitetsbehandling, som f.eks. kompetenceafgrænsning, har ikke været afgjort i henhold til delegationsbestemmelsen. Reelt er denne delegation derfor ikke længere aktuel, da det i dag er Skatteankestyrelsen, der træffer afgørelse om afvisning af klager grundet fristoverskridelse eller formmangler efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 6 og 7.

Det foreslås på den baggrund, at delegationen til en retsformand eller en kontorchef i Skatteankestyrelsen til at træffe afgørelse om afvisning af en indkommet klage udgår af skatteforvaltningslovens § 13, stk. 3, som overflødig. Den foreslåede ændring indebærer således, at delegationen til retsformænd og kontorchefer i Skatteankestyrelsen til at træffe afgørelse på vegne af Landsskatteretten alene vil omfatte afgørelser om genoptagelse.

Både afgørelser om genoptagelse og afvisning er grundlæggende udtryk for afgørelse om, hvorvidt en sag skal optages til realitetsbehandling eller ej. Træffes der afgørelse om at optage en sag til realitetsbehandling, finder de almindelige sagsbehandlingsregler i skatteforvaltningslovens kapitel 13 a om f.eks. udarbejdelse af sagsfremstilling og møde anvendelse, ligesom de almindelige regler om afgørelse af sager i Landsskatteretten i skatteforvaltningslovens § 13, stk. 1 og 2, finder anvendelse. Genoptages en sag, afgøres den således under medvirken af ordinære retsmedlemmer.

Til nr. 3

Efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, gælder, at hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning til at give fuldt medhold i klagen, kan den genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri.

Efter bestemmelsen gælder endvidere, at den myndighed, der har truffet afgørelsen, ligeledes kan genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri. Det gælder dog kun for klager over en række nærmere bestemte afgørelser, som helt eller delvist er maskinelt dannet.

Forslaget går ud på at ændre affattelsen af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, således at det bliver muligt hurtigere at afslutte klagesager, hvor det viser sig, at klageren og SKAT er enige om resultatet.

Efter forslaget kan den myndighed, der har truffet afgørelsen - hvis den på grundlag af klagen finder anledning dertil - genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri. Det gælder uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens afgørelse efter skatteforvaltningsloven.

Sigtet med bestemmelsen er ikke at betinge genoptagelsesadgangen af, hvorvidt der kan gives klageren fuldt medhold (medholdsgraden), eller om der er tale om en klage over en maskinelt dannet afgørelse (sagstype). I alle sagstyper, hvor klageren og SKAT er enige om udfaldet af sagen, vil sagen kunne afsluttes ved genoptagelse.

Efter forslaget sker genoptagelse ”på grundlag af klagen”. Hermed sigtes til rammerne for genoptagelsessituationen. Det er ikke et krav, at den høring af afgørelsesmyndigheden, som gør denne myndighed opmærksom på et muligt behov for genoptagelse, f.eks. som følge af tilvejebringelse af ny dokumentation, gennemføres i den indledende fase af klagesagen. Høring vil - som det også er forudsat i bemærkningerne til lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13) - kunne gennemføres i en senere fase af klagesagen, hvis der findes behov herfor.

Der henvises til afsnit 3.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, ydes der en godtgørelse på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at SKAT forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, eller skatteministeren indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretsafgørelse for domstolene, eller ministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelsen ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis Skatterådet, Landsskatteretten og den pågældende domstolsinstans.

Forslaget går for det første ud på at udvide området for godtgørelsesberettigede sagstyper med de sager, som Skatteministeriet indbringer for domstolene. Det foreslås således, at der i overensstemmelse med hensigten med det gennemførte lovforslag om en ny klagestruktur på skatteområdet ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af Skatteankestyrelsen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn eller et motorankenævn for domstolene. Det ydes i forvejen godtgørelse ved Skatteministeriets indbringelse af en landsskatteretskendelse for domstolene. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.3 i de almindelige bemærkninger.

Forslaget går for det andet ud på at gennemføre sproglige ændringer af bestemmelsen. Således foreslås det i lighed med forslaget til § 1, nr. 1 og 4, at det af bestemmelsen fremgår, at det er Skatteministeriet og ikke skatteministeren, som indbringer en skatterådsafgørelse for domstolene. Endvidere foreslås rent redaktionelt, at bestemmelsen om, at godtgørelsen kun dækker de godtgørelsesberettigede udgifter ved de instanser, som er opregnet i bestemmelsen, sprogligt forenkles således, at udgifterne kun dækker de godtgørelsesberettigede udgifter ”ved den pågældende administrative instans eller domstolsinstans”. De administrative instanser er de, som er nævnt i § 52, stk. 2, 1. pkt.

Forslaget går for det tredje ud på at lovfæste gældende administrativ praksis, hvorefter der også ydes en godtgørelse på 100 pct. for godtgørelsesberettigede udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder, som direkte knytter sig til en klage- eller retssag, som skattemyndighederne har videreført. Bestemmelsen finder alene anvendelse, hvis det er skattemyndighederne, som har videreført sagen for den instans, som træffer den endelige afgørelse i sagen. Har Skatteministeriet eksempelvis indbragt en kendelse fra Landsskatteretten for byretten og dér fået medhold, men vælger den skatte- eller afgiftspligtige at anke byrettens dom til landsretten uden at få overvejende medhold ved landsretten, vil udgifterne til sådanne arbejder ikke blive godtgjort med 100 pct., men kun med 50 pct.

Der henvises til afsnit 3.4 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det foreslås, at det præciseres, at det i alle tilfælde er Skatteankestyrelsen eller SKAT, der træffer afgørelse om forhåndstilsagn om omkostningsgodtgørelse til syn og skøn. I overensstemmelse med bemærkningerne til § 1, nr. 56, i lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13) fastholdes Skatteankestyrelsen og SKAT som de eneste kompetente i forhold til at afgøre spørgsmålet om forhåndstilsagn om omkostningsgodtgørelse. Det er også i overensstemmelse med tilkendegivelsen i bilag 36 til lovforslag nr. L 212.

Det foreslås desuden, at det præciseres, at skatteankenævnene, Landsskatteretten og Skatterådet selv kan træffe afgørelse om fuld omkostningsgodtgørelse til syn og skøn, når sagen endeligt afgøres. På dette tidspunkt har ankenævnet eller Landsskatteretten det fulde grundlag for at vurdere, om et syn og skøn har tilvejebragt oplysninger af afgørende betydning for sagen, som ikke på anden vis har kunnet indhentes. Et skatteankenævn eller Landsskatteretten kan altså selv meddele tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse i forbindelse med den materielle sags afgørelse. Et skatteankenævn eller Landsskatteretten kan dog ikke trække et forhåndstilsagn fra Skatteankestyrelsen om fuld omkostningsgodtgørelse tilbage.

Der henvises til afsnit 3.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, udbetaler SKAT i praksis i sager, hvor klageinstansen eller domstolene endnu ikke har truffet endelig afgørelse, en acontogodtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en godtgørelsesberettiget person ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand. Acontoudbetalingen kan dog være på 100 pct., hvis sagen er påklaget eller indbragt af skattemyndighederne, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, eller der gives tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse for udgifter til syn og skøn, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3.

En sådan acontoudbetaling kan ske til den godtgørelsesberettigede eller til den sagkyndige, hvis kravet på godtgørelse er overdraget til denne.

Siden Landsskatterettens kendelse i SKM2009.457.LSR, som er omtalt ovenfor i afsnit 3.5, har SKAT taget forbehold for eventuel tilbagebetaling af kravet i forbindelse med acontoudbetalinger.

Forslaget går ud på i en ny bestemmelse i § 52 A at lovfastsætte administrativ praksis, som den har været siden 2009, hvorefter der ved acontoudbetalinger tages forbehold for eventuel tilbagebetaling, og at forbeholdet gælder både over for den godtgørelsesberettigede og over

for den sagkyndige, hvis denne har fået overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse til sig.

Endvidere går forslaget ud på at sikre, at den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige - hvis kravet er overdraget til denne og vedkommende har fået udbetalt beløbet - har mulighed for at opnå henstand med tilbagebetaling af acontobeløbet efter § 57, stk. 4, hvis afgørelsen om tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene, ligesom det er muligt at få acontobeløbet fra SKAT forrentet efter § 57, stk. 5, hvis acontobeløbet er blevet tilbagebetalt med urette af henholdsvis den godtgørelsesberettigede og den sagkyndige.

Med henvisningen til § 52, stk. 2-3, eller § 55, vil præciseringen ved § 52 A også omfatte de ændringer, som foreslås gennemført med dette lovforslag. Det gælder herunder sager, hvor der efter administrativ praksis ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder, jf. bemærkningerne til dette forslag nævnt i afsnit 3.4.

Til nr. 8

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 5, ydes der omkostningsgodtgørelse i sager vedrørende skatter for EF-Domstolen, hvor den godtgørelsesberettigede er part. Det foreslås, at betegnelsen "EF-domstolen" ændres til "EU-domstolen". Forslaget er rent redaktionelt.

Til nr. 9

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 2, ydes der godtgørelse ved klage, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3. Det gælder dog efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 2, ikke i sager vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer, "når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3".

§ 35 b, stk. 3, går ud på, at den ledende retsformand i Landsskatteretten - efter inddragelse af Skatteankestyrelsen - som udgangspunkt kan fastsætte regler om, at klager over visse nærmere angivne typer af afgørelser bortset fra afgørelser truffet af Skatterådet skal afgøres af Skatteankestyrelsen. Denne bestemmelse er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen.

Da skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 2, netop angår klagesager, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3, er der ikke grund til at have tilføjelsen i § 55, stk. 2, om, at undtagelsen i bestemmelsen gælder sager, "når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3".

Forslaget går derfor ud på rent redaktionelt at lade den citerede passus udgå af § 55, stk. 2.

Til nr. 10

Efter gældende regler ydes der godtgørelse ved domstolsprøvelse af en afgørelse fra et skatteankenævn, Skatteankestyrelsen eller fra Landsskatteretten, men ikke ved domstolsprøvelse af afgørelser fra et vurderingsankenævn eller et motorankenævn.

Ved gennemførelsen af den nye klagestruktur på skatteområdet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013 var det imidlertid forudsat, at der med virkning fra og med 1. januar 2014 kunne ydes godtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser fra vurderingsankenævn og motorankenævn.

Forslaget går derfor ud på i skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, at tilføje, at der også ydes godtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse.

Der henvises til afsnit 3.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Efter gældende administrativ praksis ydes der godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes i hjemvisningssager samt for godtgørelsesberettigede udgifter til afsluttende arbejder.

Det foreslås at lovfæste gældende administrativ praksis for godtgørelse af udgifter til sagkyndig bistand m.v. for opfølgende arbejde, der udføres, efter at klage- eller retsinstanden har truffet afgørelse. I overensstemmelse med gældende praksis er godtgørelsen betinget af, at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at realisere denne. Det præciseres samtidig i bestemmelsen, at godtgørelse for udgifter til sådanne arbejder forudsætter, at der har været tale om en klage- eller retsinstant, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede.

Der henvises afsnit 3.4 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 3, gælder, at hvis SKAT finder, at en ansøgning om omkostningsgodtgørelse giver anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Forslaget går ud på at præcisere, at i det tilfælde, hvor den godtgørelsesberettigede har

overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse til den sagkyndige, og godtgørelsesbeløbet efter udbetaling til den sagkyndige skal tilbagebetales helt eller delvist, kan og skal SKAT rette tilbagebetalingskravet mod den sagkyndige.

Bestemmelsen giver ikke SKAT adgang til at rette kravet mod den godtgørelsesberettigede, hvis kravet er overdraget til den sagkyndige og udbetalt til denne, selv om det ikke er muligt at inddrive kravet hos den sagkyndige.

Endvidere præciseres, at også den sagkyndige, som har fået overdraget godtgørelseskravet og fået godtgørelse udbetalt til sig, har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Der henvises til afsnit 3.5 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 5, gælder, at har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter bestemmelsen i § 57, stk. 4, 1. pkt., jf. bemærkningerne ovenfor til § 1, nr. 12, og konstateres det senere, at beløbet er tilbagebetalt med urette, udbetaler SKAT beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.

I lighed med forslaget under § 1, nr. 12, går forslaget ud på at præcisere, at også bestemmelsen i § 57, stk. 5, finder anvendelse, hvis det den sagkyndige har fået overdraget kravet om omkostningsgodtgørelse, har fået godtgørelsen udbetalt til sig, og efter § 57, stk. 4, har tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet til SKAT. I denne situation, hvor tilbagebetalingen er sket med urette, modtager den sagkyndige således forrentning ved tilbagebetalingen fra SKAT.

Til § 2

Til nr. 1

Det foreslås med bestemmelsen at ændre dækningsrækkefølgen for krav på underholdsbidrag, så private krav dækkes forud for de krav, der er offentlige, fordi det offentlige er indtrådt i dem som følge af at have udlagt bidragsbeløbet på vegne af den bidragspligtige person.

Forslaget skal rette en utilsigtet fejl i den nuværende regel om dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der ikke sondrer mellem private og offentlige krav på underholdsbidrag.

Reglen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan føres tilbage til lov nr. 516 af 7. juni 2006 (Ét fælles inddrivelsessystem m.v.), der indsatte reglen som § 3 a i lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Bestemmelsen i § 3 a blev ophævet i forbindelse med vedtagelsen af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvortil bestemmelsen blev overført som § 4.

Bestemmelsen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige trådte i kraft 1. august 2013 som følge af idriftsættelsen af EFI. Det var forudsat, at den indtil da gældende prioriterede dækning af private krav på underholdsbidrag skulle fortsætte. Dette sikrer den foreslåede bestemmelse.

Til nr. 2

Det foreslås, at det gøres muligt at inddrive krav om tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse ved lønindeholdelse eller udpantning. Om inddrivelseskridtet tages i forhold til den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige afhænger af til hvem, udbetalingen af omkostningsgodtgørelse er sket. Der henvises til afsnit 3.5 i de almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1-4

Det foreslås, at alle virksomhedens registreringer inddrages, hvis virksomheden skønnes ikke at være i stand til at fortsætte efter den inddragelse af registreringen, der kan ske efter opkrævningslovens § 4, stk. 3, hvis SKAT efter stk. 1 fire gange i træk for samme registreringsforhold har måttet fastsætte virksomhedens tilsvarende foreløbige beløb, fordi virksomheden ikke selv har indgivet angivelsen eller foretaget indberetningen.

En virksomhed vil i praksis ikke kunne videreføres, hvis den som følge af fire foreløbige fastsættelser i træk for moms får inddraget sin momsregistrering, fordi den derved mister den omsætning, der er nødvendig for at kunne aflønne sine ansatte. Registreringen for indeholdelsespligt vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag inddrages dog ikke tillige med registreringen for moms, og SKAT vil herefter forvente fortsat at modtage indberetninger fra virksomheden om indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Virksomheden vil ofte ikke selv have afmeldt sin registrering for indeholdelsespligten vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, og konsekvensen er, at SKAT i så fald foretager en foreløbig fastsættelse af tilsvaret af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag.

Denne u hensigtsmæssighed fjernes med den foreslåede bestemmelse. Den er udformet således, at SKAT i de tilfælde, hvor de fire foreløbige fastsættelser vedrører et registreringsforhold, hvis inddragelse må formodes at udelukke virksomhedens fortsatte drift,

i varslet om inddragelsen af dette registreringsforhold oplyser, at også virksomhedens øvrige registreringer vil blive inddraget, medmindre virksomheden inden for fristen på 14 dage til at indgive de manglende angivelser eller indberetninger meddeler SKAT, at disse øvrige registreringer skal opretholdes. Inddragelsen vil blive afværget ved en rettidig indgivelse af de manglende angivelser eller indberetninger, hvorfor en meddelelse om opretholdelse af de øvrige registreringer i praksis alene vil kunne forventes, hvis virksomheden ikke indgiver de manglende angivelser eller indberetninger.

Til nr. 5

En igangværende virksomhed kan efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, af SKAT blive pålagt at stille sikkerhed, når den for de seneste 12 afregningsperioder i mindst fire tilfælde ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der omfattes af opkrævningsloven, og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Det er yderligere en betingelse, at virksomheden enten (litra a) er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 25.000 kr., og at virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringsskrivelse fra SKAT, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller (litra b) ikke rettidigt har indsendt selvangivelse.

Landsskatteretten har med sin afgørelse i SKM2011.704.LSR afgjort, at betaling af rater af restskat ikke kan anses for betalinger for en afregningsperiode. Manglende eller for sen betaling af disse rater kan derfor ifølge Landsskatteretten ikke begrunde krav om sikkerhedsstillelse. Betaling af løbende B-skatter og arbejdsmarkedsbidrag, der vedrører virksomhedens drift, vedrører derimod afregningsperioder, jf. kildeskattelovens § 58 om betaling i 10 rater på de i bestemmelsen fastlagte tidspunkter. B-skat kan derfor begrunde krav om sikkerhedsstillelse ved manglende rettidighed med betalingen.

Det findes ikke velbegrunder at sondre mellem restskat, der vedrører virksomhedens drift og efter reglerne i kildeskattelovens § 61 skal betales i rater, og den foreløbige betaling af forskudsskat i form af B-skatterater efter kildeskattelovens § 58. Med den foreslåede bestemmelse sikres, at også manglende eller for sen betaling af en sådan restskat indgår som et kriterium ved den kreditværdighedsvurdering, som opkrævningslovens § 11, stk. 1, er udtryk for.

Det præciseres således med bestemmelsen, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift. Det præciseres samtidig, at dette også gælder ved opgørelsen af den restance, der omtales i §

11, stk. 1, nr. 1, litra a, og ved fastsættelsen af sikkerhedens størrelse efter stk. 5.

Den i bestemmelsen samtidig foreslåede ændring af restancegrænsen på 25.000 kr. i § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, til 50.000 kr. vil udelukke muligheden for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse, der er begrundet med en restance på over 25.000 kr. og indtil 50.000 kr., ved at lukke virksomheden for herefter at etablere en ny virksomhed, der anmeldes til registrering, uden at SKAT vil kunne kræve sikkerhedsstillelse som betingelse for registreringen, fordi bestemmelsen i § 11, stk. 2, om sikkerhedsstillelse ved registreringen forudsætter et usikret tilgodehavende i en anden virksomhed - f.eks. den nu lukkede - på over 50.000 kr.

Et krav om sikkerhedsstillelse hos en igangværende virksomhed vil i alle tilfælde som yderligere betingelse forudsætte, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3.

Til nr. 6

Den foreslåede ændring indebærer, at kravet om, at den anden virksomhed, hvori den person, der i sin egenskab af ejer eller ledelse i den virksomhed, der er anmeldt til registrering, også er eller inden for de seneste fem år har været til stede som ejer eller ledelse, skal være gået konkurs eller konstateret insolvent med et tab for statskassen eller et usikret tilgodehavende for SKAT til følge, ændres til et krav om, at staten som følge af konkurs eller anden insolvens har lidt et tab, eller at SKAT er blevet påført en konstateret, usikret restance.

SKAT har i praksis ofte svært ved at dokumentere en sådan anden igangværende virksomheds insolvens, fordi konstateringen normalt kræver et forgæves udlæg inden for de seneste tre måneder, jf. formodningsreglen i konkurslovens § 18. Med bestemmelsen erstattes krav om konstateret insolvens hos en anden igangværende virksomhed til et krav om en konstateret, usikret restance.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke ved, at et pålæg om sikkerhedsstillelse som betingelse for at opnå registreringen fortsat vil forudsætte, at SKAT efter et konkret skøn vurderer, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3. Det vil således ikke være tilstrækkeligt, at der i den anden virksomhed er opstået en restance på over 50.000 kr. bestående af de i stk. 2 nævnte skatter og afgifter m.v. Der skal foreligge kritisable forhold omkring restancens opståen eller dens manglende betaling.

Med bestemmelsen er der i overensstemmelse med den i lovforslagets § 3, nr. 5, foreslåede ændring desuden foretaget en præcisering af, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift.

Til nr. 7

Efter den foreslåede bestemmelse skal det forventede eller opgjorte tilsvær fra en periode med uregistreret drift medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, når en virksomhed i forbindelse med sin registrering måtte blive pålagt at stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 2. Forslaget skal fjerne et incitament til uregistreret drift, hvor der genereres et skatte- og afgifts krav, som ikke medregnes, når sikkerhedens størrelse beregnes efter § 11, stk. 5, fordi alene kendte restancer medregnes. Betalingsfristen for et evt. efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat beløb for perioden med uregistreret drift er på tidspunktet for afgørelsen om sikkerhedsstillelse måske endnu ikke udløbet, hvorfor der ikke er tale om en restance.

Bestemmelsen sikrer, at et efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat tilsvær medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, og at et skønnet beløb kan medregnes, hvis en afgørelse efter § 5, stk. 1 eller 2, endnu ikke er truffet. Viser det sig senere, at det skyldige beløb for perioden med uregistreret drift er lavere end det af SKAT ved beregningen af sikkerhedens størrelse skønnede beløb, vil virksomheden kunne begære sikkerheden reduceret, så den alene inkluderer det konstaterede krav.

Til nr. 8

Bestemmelsen skal hindre en konstateret mulighed for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse hos en enkeltmandsvirksomhed. Omgåelsen kan ske, ved at indehaveren efter at være blevet pålagt at skulle stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, afmelder sin enkeltmandsvirksomhed - uden at have stillet sikkerheden - for herefter på ny at anmelde en enkeltmandsvirksomhed til registrering. I forbindelse med registreringen af en enkeltmandsvirksomhed medregnes en restance hidrørende fra den tidligere enkeltmandsvirksomhed ikke ved beregningen af den sikkerhed, der efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, måtte blive krævet som betingelse for registrering. Sikkerhedens størrelse beregnes for en enkeltmandsvirksomhed ud fra det forventede gennemsnitlige tilsvær i en 3-måneders-periode samt restancerne hos den enkeltmandsvirksomhed, der anmeldes til registrering, bestående af skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Når den restance, der har begrundet et pålæg om sikkerhedsstillelse efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, hos enkeltmandsvirksomheden, og som ifølge stk. 5 indgik i beregningen af sikkerhedens størrelse, også medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse i forbindelse med registreringen af den ny enkeltmandsvirksomhed, fjernes muligheden for en sådan omgåelse.

Til nr. 9

Bestemmelsen indebærer, at det for frigivelse af en sikkerhed stillet efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 eller 2, for enkeltmandsvirksomheder også vil være en betingelse, at personskatter

og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift, er blevet rettidigt betalt i de seneste 12 måneder. Lov nr. 1344 af 19. december 2008 (Indsats mod skatte- og afgiftsunddragelse – Fairplay III og fradrag for børnebidragsrestancer i kontanthjælp, starthjælp og introduktionsydelse) udvidede opkrævningslovens § 11 med personskatter, der vedrører virksomhedens drift. Ved en fejl blev der ikke konsekvensændret i opkrævningslovens bestemmelse om frigivelse af sikkerheden.

Som følge af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 3, nr. 4, om at inkludere manglende eller for sen betaling af restskat, der vedrører virksomhedens drift, i betingelsen i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, om mindst fire tilfælde med manglende eller for sen betaling inden for de seneste 12 afregningsperioder for at kunne pålægge virksomheden at stille sikkerhed findes det begrundet, at en frigivelse af en stillet sikkerhed også forudsætter rettidig betaling af en sådan restskat.

Til § 4

Til nr. 1

Som konsekvens af, at det i lovforslagets § 4, nr. 2, foreslås, at der indsættes udtrykkelige regler for registreringsmulighederne for virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, foreslås overskriften ”Leverancer her i landet” ændret til ”Leverancer”.

Til nr. 2

For at undgå enhver tvivl om mulighederne for registrering her i landet af virksomheder, der kun har leverancer i udlandet, foreslås det, at der i overensstemmelse med hidtil gældende praksis indsættes en udtrykkelig hjemmel til, at virksomheder, der er etableret her, men alene har leverancer i udlandet, kan vælge at lade sig registrere her. Samtidig foreslås fastsat, at virksomheder, der hverken er etableret her eller har leverancer her, ikke kan registreres.

Forslaget betyder, at har sidstnævnte virksomheder, som ikke kan momsregistreres her i landet, momsudgifter her i landet, kan de søge om godtgørelse for disse i henhold til momslovens § 45.

Til nr. 3

I de tilfælde, hvor SKAT inddrager virksomhedens momsregistrering, gælder ifølge den foreslåede bestemmelse en angivelsesfrist - og dermed tillige en afregningsfrist, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 4 - på 14 dage fra meddelelsen om, at momsregistreringen er blevet inddraget.

Bestemmelsen sikrer, at SKAT hurtigere får konstateret det skyldige momstilsvar og hurtigere vil kunne iværksætte en evt. nødvendig inddrivelsesindsats.

Til § 5

Til stk. 1

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2.

Til stk. 2

Det foreslås, at § 4, nr. 3, træder i kraft den 1. januar 2016 af hensyn til gennemførelsen af nødvendige systemændringer.

Til stk. 3

Det foreslås, at § 1, nr. 3, om hurtig afslutning i visse klagesager har virkning for klager, som indgives til Skatteankestyrelsen den 1. januar 2014 eller senere. Dette er tidspunktet for ikrafttrædelsen af den nye klagestruktur ved lov nr. 649 af 12. juni 2013.

Endvidere foreslås det - i overensstemmelse med ikrafttrædelsesbestemmelsen i ovennævnte lov nr. 649 af 12. juni 2013 - at bestemmelsen tillige har virkning for klager, som er blevet indgivet efter tidligere gældende regler i skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret ved § 2 i lov nr. 925 af 18. september 2012, og hvorom et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten før den 1. januar 2014 endnu ikke har truffet afgørelse.

Med forslaget er der således mulighed for - efter stadfæstelsen af loven - at gennemføre hurtig afslutning i de klagesager, som afgøres efter reglerne om den nye klagestruktur, hvis afgørelsesmyndigheden og klageren er enige herom.

Til stk. 4

Det foreslås, at § 1, nr. 5 og 10, om omkostningsgodtgørelse i sager, som skattemyndighederne viderefører, samt i retssager om vurdering og motorregistrering har virkning fra den 1. januar 2014, da der med etableringen af den nye klagestruktur på skatteområdet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013 var forudsat, at der kunne ydes omkostningsgodtgørelse i de nævnte sager med virkning fra 1. januar 2014.

Med forslaget er der således mulighed for - efter stadfæstelsen af loven - at yde omkostningsgodtgørelse i de pågældende sager, f.eks. ved acontoudbetalinger.

Til stk. 5

Det foreslås, at § 2, nr. 2, om udpantningsret for tilbagebetalingskrav på omkostningsgodtgørelse har virkning for tilbagebetalingskrav, som rejses den 1. januar 2015 og senere.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§1

§ 11. Landsskatteretten afgør, medmindre andet er bestemt af skatteministeren efter § 14, stk. 2, klager over:

1)...5) ---

Stk. 2. Landsskatteretten afgør sager, som skatteministeren har indbragt for Landsskatteretten efter § 40, stk. 1.

Stk. 3-4. ---

§ 55. Godtgørelse ydes i følgende tilfælde:

1) ..2) ---

3) Ved Landsskatterettens behandling af en sag, som skatteministeren har indbragt efter § 40, stk. 1.

Stk. 2-3. ---

§ 13. For at Landsskatteretten kan træffe en afgørelse, skal mindst 3 retsmedlemmer deltage i afgørelsen. Heraf skal mindst 1 være en retsformand, og mindst 2 skal være valgt af Folketinget eller udnævnt af skatteministeren efter § 12, stk. 3. I tilfælde af stemmelighed er den ledende retsformands stemme

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 545 af 26. maj 2010 og senest ved § 1 i lov nr. 649 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 11, stk. 2, og § 55, stk. 1, nr. 3, ændres »skatteministeren« til: »Skatteministeriet«.

afgørende. Deltager denne ikke, er retsformandens eller, hvor flere retsformænd deltager, den efter udnævnelse ældstes stemme afgørende. I sager, som vedrører registreringsafgiftsloven, skal mindst 3 retsmedlemmer deltage, og heraf skal mindst 1 være en retsformand, mens mindst 2 skal være særligt motorsagkyndige medlemmer, der er udnævnt af skatteministeren efter § 12, stk. 4.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan den ledende retsformand efter indstilling fra skatteankeforvaltningen bestemme, at en kontorchef eller en anden ansat i skatteankeforvaltningen skal deltage i afgørelsen af en klage. I sådanne tilfælde har den pågældende samme beføjelser som en retsformand. Er voteringen ikke enstemmig, overgår klagen dog til behandling efter reglerne i stk. 1.

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller afgørelse om genoptagelse efter § 35 g af en påkendt klage træffes af en retsformand eller en kontorchef i skatteankeforvaltningen efter bemyndigelse fra den ledende retsformand.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter en forretningsorden for Landsskatteretten.

§ 35 a---

Stk. 5. Hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning til at give fuldt medhold i klagen, kan den genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er

2. I § 13, stk. 3, udgår »afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller«.

3. § 35 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan den uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens

enig deri. For følgende klager kan den myndighed, der har truffet afgørelsen, genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri: afgørelse efter denne lov genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri.«

- 1) Klager omfattet af § 6, stk. 1, og § 7, stk. 1,
- 2) klager omfattet af § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og
- 3) klager over årsopgørelser, medmindre klageren tidligere har modtaget særskilt underretning om ansættelsen og klagen omfatter forhold deri.

Stk. 6-7.---

§ 40. Skatteministeren kan indbringe en afgørelse truffet af Skatterådet, der indeholder en stillingtagen til et EU-retligt spørgsmål, for Landsskatteretten til prøvelse. Anmodningen om behandling i Landsskatteretten skal være modtaget i Skatteankesforvaltningen senest 1 måned fra dateringen af den afgørelse, der ønskes behandlet. Bestemmelserne i § 35 a, stk. 3, § 35 e, § 35 g og §§ 44, 45 og 47 finder tilsvarende anvendelse. Den eller de, der har været part i sagen for Skatterådet, stilles som en klager ved Landsskatterettens behandling af en klage.

Stk. 2.---

§ 52. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 53 ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. som nævnt i § 54 i de sager, der er nævnt i § 55. Dog ydes en

4. I § 40, stk. 1, 1. pkt., ændres »Skatteministeren« til: »Skatteministeriet«.

godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt i anledning af, at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller skatteministeren indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretsafgørelse for domstolene eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelsen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis Skatterådet, Landsskatteretten og den pågældende domstolsinstans.

Stk. 3. Skatteankesforvaltningen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Afgørelse af, om udgifter omfattet af stk. 3 skal godtgøres fuldt ud, træffes af

- 1) told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet eller
- 2) skatteankesforvaltningen, herunder som sekretariat for Landsskatteretten eller skatteankenævnet.

5. I § 52, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller Skatteministeriet indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af skatteankesforvaltningen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten for domstolene, eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelsen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den pågældende administrative klageinstans eller domstolsinstans. Dog ydes godtgørelse også for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, under forudsætning af at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at realisere den.«

6. § 52, stk. 3 og 4, ophæves, og i stedet indsættes:

Stk. 5. Der ydes ikke omkostningsgodtgørelse efter dette kapitel for klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stk. 6. Krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning.

»Stk. 3. Udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i forbindelse med en sag for et skatteankenævn, Landsskatteretten, Skatterådet eller skatteankeforvaltningen, kan godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Afgørelse af, om udgifter omfattes af stk. 3, der vil blive afholdt til syn og skøn, skal godtgøres fuldt ud, træffes af:

- 1) Told- og skatteforvaltningen i en sag for Skatterådet.
- 2) Skatteankeforvaltningen i en sag for skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn eller Landsskatteretten.

Stk. 5. Afgørelse af, om udgifter omfattes af stk. 3, der er afholdt, skal godtgøres fuldt ud, træffes af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet i en sag for myndigheden, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Afgørelse efter stk. 5 kan træffes af:

- 1) Told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet.
- 2) Skatteankeforvaltningen som sekretariat for Landsskatteretten eller et skatteankenævn.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 7 og 8.

7. Efter § 52 indsættes:

»§ 52 A. Godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter i en sag omfattes af § 52, stk. 2-3, eller § 55, som ikke er afsluttet, ydes den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, jf. § 52, stk. 8, aconto

med forbehold for eventuel tilbagebetaling. § 57, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse.«

§ 55. Godtgørelse ydes i følgende tilfælde:

1) Ved klage, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse.

2) Ved klage, hvor skatteankeforvaltningen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

3) Ved Landsskatterettens behandling af en sag, som skatteministeren har indbragt efter § 40, stk. 1.

4) Ved en anmodning til skatteankeforvaltningen, skatteankenævnet eller Landsskatteretten om genoptagelse af vedkommende myndigheds egen tidligere afgørelse.

5) I en sag vedrørende skatter for EF-Domstolen, hvor den godtgørelsesberettigede er part.

6) I en sag omfattet af EF-voldgiftskonventionen, når sagen er opstået som følge af, at de danske skattemyndigheder har forhøjet et dansk foretagendes skattepligtige indkomst.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, gælder dog ikke sager vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer, når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler

8. I § 55, stk. 1, nr. 5, ændres »EF-Domstolen« til: »EU-Domstolen«.

9. I § 55, stk. 2, udgår », når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b,

udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3. stk. 3«.

Stk. 3. Godtgørelse ydes endvidere ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-4, og ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager som nævnt i stk. 2.

10. I § 55, stk. 3, indsættes efter »nr. 1-4,«: »ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse,«.

11. I § 55 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Endelig ydes godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i en klage- eller retssag, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede, under forudsætning af at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at realisere den.«

§ 57. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse anledning til nærmere at undersøge, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i sin sag, udbetales forskudsvis 50 pct. af det ansøgte godtgørelsesbeløb.

Stk. 2. Er godtgørelsesbeløbet større end det beløb, som efter stk. 1 er udbetalt forskudsvis, udbetales restbeløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for modtagelsen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse.

Stk. 3. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene anledning til nærmere at undersøge

størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling.

Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb.

Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Stk. 5. Har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, 1. pkt., og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.

12. § 57, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, hvis udbetalingen er sket til denne efter overdragelse af kravet, jf. § 52, stk. 8, 2. pkt., tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb.

Den godtgørelsesberettigede henholdsvis den sagkyndige har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.«

13. § 57, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Har den godtgørelsesberettigede henholdsvis den sagkyndige tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, 1. pkt., og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.«

§ 2

I lov nr. 1333 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige som ændret bl.a. ved § 21 i lov nr. 551 af 18. juni 2012 og § 7 i

§ 4. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer under inddrivelse hos

restanceinddrivelsesmyndigheden

vedrørende skyldneren, dækkes

fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder.
- 2) Underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag.
- 3) Andre fordringer.

lov nr. 603 af 12. juni 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 1499 af 18. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »underholdsbidrag«:

», idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav«.

2. I bilag 1 indsættes som nr. 32:

»32) Krav om tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19.«

§ 3

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 569 af 28. maj 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 3, indsættes efter 1. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen skønner, at virksomheden ikke vil kunne fortsætte uden dette registreringsforhold, inddrages tillige virksomhedens øvrige registreringer, medmindre virksomheden inden for den i 3. pkt. anførte frist meddeler told- og skatteforvaltningen, at de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

2. I § 4, stk. 3, 2. pkt., der bliver 3. pkt., indsættes efter »registreringen«:

§ 4. ---

Stk. 3. Såfremt en virksomhed i fire på hinanden følgende afregningsperioder for det samme registreringsforhold har fået foretaget en foreløbig fastsættelse af virksomhedens tilsvarende af skatter eller afgifter m.v., kan told- og skatteforvaltningen inddrage virksomhedens registrering hos told- og skatteforvaltningen, for så vidt angår det pågældende registreringsforhold, medmindre virksomheden inden inddragelsen

indgiver de manglende angivelser henholdsvis manglende indberetninger. Told- og skatteforvaltningen skal dog forinden inddragelsen ved rekommanderet brev meddele virksomheden, at registreringen vil blive inddraget, såfremt de manglende angivelser henholdsvis manglende indberetninger ikke indgives inden 14 dage. Det skal fremgå af meddelelsen, at en fortsættelse af virksomheden efter en inddragelse vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og at ledelsen hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. stk. 4. Meddelelse om, at registreringen er inddraget, skal tilsendes virksomheden ved rekommanderet brev. Det skal fremgå heraf, at en fortsættelse af virksomheden vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og at ledelsen ved en fortsættelse af virksomheden hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. stk. 4.

§ 11. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed at stille sikkerhed, når

1) virksomheden for de seneste 12 afregningsperioder fire gange ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v. omfattet af denne lov og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, og

a) virksomheden er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder,

»eller registreringerne«.

3. I § 4, stk. 3, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen efter 2. pkt. oplyser, at virksomhedens øvrige registreringer tillige inddrages, oplyses i meddelelsen endvidere, at virksomheden inden for fristen i 3. pkt. skal give told- og skatteforvaltningen meddelelse herom, såfremt de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

4. I § 4, stk. 3, 4. pkt., der bliver 6. pkt., indsættes efter »registreringen«: »eller registreringerne«.

5. To steder i § 11, stk. 1, nr. 1, og et sted i § 11, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »bidrag«: », herunder restskat«, og i § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, ændres »25.000 kr.« til: »50.000 kr.«

tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 25.000 kr., og virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringskrivelse fra told- og skatteforvaltningen, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller
b) ---

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering m.v. efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter denne lov, at stille sikkerhed. Pålæg kan dog kun gives, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af virksomheden, reelt driver virksomheden, er medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion, eller er filialbestyrer i virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller filialbestyrer i en anden virksomhed eller medlem af bestyrelsen eller direktionen i en anden virksomhed, der er gået konkurs eller er blevet konstateret insolvent. Den anden virksomheds konkurs eller insolvens skal endvidere have ført til, at told- og skatteforvaltningen har et ikke fuldt sikret tilgodehavende, eller at staten er blevet påført et samlet tab på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.

Stk. 3-4. ---

6. § 11, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Pålæg kan dog kun gives, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af virksomheden, reelt driver virksomheden, er medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion eller er filialbestyrer i virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller medlem af bestyrelsen eller direktionen eller har været filialbestyrer i en anden virksomhed, der har påført staten et samlet tab som følge af konkurs eller anden insolvens eller har skabt en usikret restance til told- og skatteforvaltningen på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.«

7. I § 11, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »3-måneders-periode«: »samt det

Stk. 5. Sikkerhed efter stk. 1 og 2 skal stilles for et beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, og det forventede gennemsnitlige tilsvarende i en 3-måneders-periode.

For enkeltmandsvirksomheder gælder dette tillige indehaverens personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Det gennemsnitlige tilsvarende beregnes for igangværende virksomheder på baggrund af det senest afleverede årsregnskab. Sikkerhedsstillelsen for selskabsskatter beregnes med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med eventuelle acontobetalinge. Sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag beregnes ud fra skattebilletten.

Stk. 6-12. ---

Stk. 13. Sikkerhed stillet efter stk. 1 og 2 frigives, når tidligere restancer er betalt og virksomheden i de seneste 12 måneder rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov.

skønnede eller opgjorte tilsvarende fra den periode, hvor virksomheden måtte have været drevet uregistreret«.

8. I § 11, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »drift«: », samt restancer vedrørende de i dette stykke omhandlede skatter og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet afmeldt fra registreringen«.

9. I § 11, stk. 13, indsættes efter »lov«: », og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift«.

§ 4

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 106 af 23. januar 2013, som ændret ved § 4 i lov nr. 789 af 28. juni 2013, § 7 i lov nr. 903 af 4. juli 2013 og § 2 i lov nr. 1637 af 26. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. I overskriften før § 47 udgår »her i landet«.

Kapitel 12

Registrering

Leverancer her i landet

§ 47. ---

§ 49. Den, der erhvervsmæssigt leverer varer og ydelser, og som efter § 48 er undtaget fra registreringspligten, kan vælge at lade sig registrere.

2. I § 49, stk. 1, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Muligheden for registrering gælder også afgiftspligtige personer, der er etableret her i landet, og som driver virksomhed med levering af varer og ydelser, men som alene har leverancer i udlandet. Afgiftspligtige personer, der hverken er etableret her i landet eller har leverancer her, kan ikke registreres.«

§ 57.

Stk. 1-8. ---

3. I § 57 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Er virksomhedens registrering efter dette kapitel blevet inddraget af told- og skatteforvaltningen, skal virksomhedens angivelse foretages senest 14 dage efter meddelelsen om inddragelsen.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 4, nr. 3, træder i kraft den 1. januar 2016.

Stk. 3. § 1, nr. 3, har virkning for klager, som indgives til skatteankesforvaltningen den 1. januar 2014 eller senere. Endvidere har bestemmelsen virkning for klager, som er blevet indgivet efter tidligere gældende regler i skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret ved § 2 i lov nr. 925 af 18. september 2012, og hvorom et skatteankenævn, et

vurderingsankenævn, et
motorankenævn eller
Landsskatteretten før den 1. januar
2014 endnu ikke har truffet afgørelse.

Stk. 4. § 1, nr. 5 og 10, har virkning
fra den 1. januar 2014.

Stk. 5. § 2, nr. 2, har virkning for
tilbagebetalingskrav, som rejses den 1.
januar 2015 og senere.